

april 2014

Pacifik 2014

Zahodna Avstralija, Avstralij

1. april 2014, torek

Caiguna - Hyden

Včeraj sva imela na meji strog in temeljit pregled, kot ga ne pomnim niti iz bivše juge. Teta biosecuritystka je sistematično premetala vse najine borše in nama pobrala vsaj 3 kg različnega mesa, tudi pakiran pršut in (pakiran) sir ji ni bil po godu, kaj šele kalamata olive v konzervi. Čeprav je Vesna vse dobro zavila in skrila med usrane gate, je gospa pri petinšestdesetih tudi to premetala in vse našla. A-ja-ja-jaaah! Edino, kar sva smela nesti preko meje je bilo nekaj napol gnilega sadja in uvele zelenjave. Vsega skupaj naju je oškodovala za 2145 dolarjev, 145 je bila vrednost zaplenjenega blaga (je vse lepo popisala in ocenila), dva jurčka pa kazni, ker je vrednost švercovane robe presegla 130 dolarjev. Tako piše v zakonu, je pribila. Cash only, ATM is over there. In kako že gre tisto: pritožba ne zadrži plačila. Ah, ja...

No, to je bilo včeraj in to je sedaj že pozabljeno. Danes je bilo pred nama skoraj 800 km outbacka, od tega dobrih 250 makadama. Pa je bilo vredno! Začneva kar z najdaljšim ravnim odsekom ceste v Avstraliji. 145 km. Ne le, da ni potrebno spremeniti hitrosti vožnje, tudi volana ni potrebno zavrteti. Vključiš avtopilot in greš spat za krepko uro.

Šele po slabih 200 km se ustaviva v Balladoniji, mestom z dvema prebivalcema, motelom, bencinsko črpalko in - muzejem. In zavijeva v muzej, ki je kar sosednja soba od tiste, kjer se kasira bencin in tejkavej hrana in pijača. V muzeju pa Skylab (še se spomnim, kako je leta 1979 padel v Indijski ocean in nekaj malega na avstralski outback). Nekaj delov je končalo tudi tukaj v bližini. In evo, ideja za muzej. No razstavljeni so še Harley Davidson motorji iz začetka prejšnjega stoletja, ko so premagovali to deželo še preden je bila zgrajena cesta. Pa takratni avtomobili, tudi udeleženci rallyja. Jasno, ne manjkajo panoji o aboriginih in kraških pojavih. In še kaj. Zelo zanimivo, za outback celo odlično! Izvem tudi, da je to največje in najbolj sušno področje z mediteransko klimo in mediteranskim gozdom. Morda res, le meni evkaliptusi ne izgledajo ravno kot borovci. Pa brez zamere, Aussiji.

V Norsemanu se peljeva mimo zadnje, osemnajste, luknje najdaljšega golf igrišča na svetu. Začne se pri Port Augusti in konča tukaj. Od luknje do luknje se ne vozi z golf vozičkom, ampak kar z osebnim avtomobilom. No, lahko bi se tudi z golf vozičkom. Teoretično. Bi bilo pa precej nepraktično. Od luknje do luknje je včasih tudi 200 km. Zelo osamljenih 200 km! Vendar. Če sva včeraj videla nekaj kolesarjev, ki (verjetno zaradi samo dokazovanja) kolesarijo to ikonsko cesto, nama je danes nasproti prišel celo pešec! Za seboj je vlekel voziček in v njemu verjetno vso hrano in pijačo. In šotor, ki ga potrebuje za večkratno spanje med dvema "mestoma". Tudi samo dokazovanje? Definitivno. A vendar: bravo!

V Hayden (na zahodu) bi šla pogledat Wave Rock. Pa ne veva ali preko Esperance (na jugu) ali Boulderja (na severu). Popolnoma sta različna, preko obeh je pa okoli 600 km do Hydena. Esperanca leži ob morju in ima nekaj narodnih parkov, primernih za sprehode. Boulder je na robu outbacka in je rudarsko mesto. Berem, da v mestu živijo skoraj samo moški, dame so skoncentrirane v eni sami ulici, Key street. In za turiste imajo tudi Key street guided tour za 35 dolarjev. Vendar. Teh 35 dolarjev ne vsebuje konzumacije. V trenutku guided tour zame ni več zanimiv. Za Vesno taka tura ni bila zanimiva niti prej. In tako se odločiva za kompromis, 300 km po bližnjici, od tega 250 km po makadamu. Outback, prihajava!

Ne glede na to, da se bližnjice ponavadi na koncu izkažejo kot najdaljše možne razdalje med dvema bližnjima točkama, danes ni bilo tako. Bilo je odštekano dobro! Makadam je v odličnem stanju in če ne bi bilo omejitev 110 km/h, bi mirno lahko vozil hitreje. Z avtopilotom, jasno. Na 250 km srečava 5 avtomobilov (preračunano, en avto na 50 km), en motor in en par kolesarjev. Cesta ima 15 lepo označenih in zgledno opisanih atrakcij in kar polovica jih je vredna ogleda. Druga polovica so pa več ali manj počivališča, opremljena s sanitarijami, mizami in roštiljem. In panoji, kjer si mimoidoči lahko prebere kaj o tem delu sveta. Poučno. Jasno, nikjer ni žive duše.

Tiste atrakcije, ki so za pogledat, je pa težko opisat. Najlažje je takole: čudovita, divja narava. Pa naj si gre za slana jezera, woodland, bushland ali grassland. Vmes so različne skalne formacije, od katerih je najbolj znan prav Wave Rock. Zanimiv je, pa tudi ostale stvari prav nič ne zaostajajo, nekatere so name naredile morda še boljši vtis. Splezal sem na skalo, ki podobno, kot Uluru štrli iz ravne pokrajine. Impozantno. Kako mora biti impozanten šele večji in lepše pobarvan

Uluru! Še posebej lep je bil prelom z res odštekanih previsnimi raznobarvnimi skalami, imenovan Wave Rocks, skrit v evkaliptusovem gozdu in bogato opremljen s piknik prostori. To je sigurno eden highlightsov današnjega dne. En prostorček z mizo in roštiljem mi je bil še posebej všeč. Skrit je bil med samimi previsnimi skalami. Samo čudim se lahko, kako da ni še vse skupaj ograjeno, se ne pobira vstopnina in ni malo dalje ogromnega parkirnega prostora za avtobuse. Ampak, tak je očitno outback. Se moram počasi navaditi na to dejstvo. Na prostoru, velikem kot Anglija, živi 1900 prebivalcev, od tega 90% v Norsemanu na manj kot kvadratnem kilometru. Hja...

Peljeva se mimo res odštekanih slanih jezer. Foto session. In mimo rabbit proof fence, imenovano tudi State Barrier Fence (dolgo v najlepših časih preko 3200 km, danes še vedno spoštovanja vrednih 1827 km), ki je namenjena temu, da zajci iz vzhoda ne bi prišli na zahod, kjer so kmetijske površine. Tudi sami pogledi na neskončne ravnine, presekane z jezери in granitnimi skalami so lepi. In še in še.

Tik pred sončnim zahodom si ogledava še Wave Rock in se naseliva kar v kontejnerju (t.i. cabin) v kampu pod to skalo. S kabino sicer ni prav nič narobe (no, morda le s ceno), je pa železna. Farradayeva kletka. Telefon imava zato obešen na okno, da imava internet tudi v notranjosti...

Aja, še to. Danes je prvi april in vse napisano morda ne drži. Še posebej ne, če se nanaša na včerajšnji dan. Na meji preverjajo samo sadje in zelenjavo, to so edina nevarna živila (gensko spremenjeno ali z drugimi besedami eko in podobni štos). To se ve. Midva sva bila čista kot solza!



tabla v Caiguni - še kar dolga pot, ki je najkrajša pot: midva pa kot ponavadi greva zig zag in je potem vse krat dva



muzej v mestecu Balladonia je bil zanimiv: od rally dirk, do nekaj kosov skylab, starega šiv.stroja ipd ... ter veliko panojev; no, to mestece je v bistvu motel z vsemi pritiklinami ter obvezno bencinsko črpalko z dokaj visoko ceno bencina



v Norsemanu imajo iz valovite pločevine narejen kamele - kot znamenitost seveda



iz malce hribčka razgled na dolino: posušena jezera, bush, ki ni vedno bush, rdečkasta mivkasta zemlja ...



...in ja ... danes sva se prevozila dobrih 250km po tem rdečem makedamu ... avto je, hm, se mi tudi zdi postal rdeče barve :) ... toliko fotk je nastalo na tej cesti, a kaj, ko je tako težko narediti izbor, če narediš po 200-300 fotk dnevno



ograja dolga preko 3200 km, ki je skrbela, da niso prišle živali na njive



evkaliptusi z živo rdečo barvo lubja so bili noro lepi



damming the rock - fotka nastala na vrhu te velike granitne skale - v kotanjah se nabira voda, ponekod celo že mali grmički



na tej poti je menda več kot 20 različnih evkaliptusov; ta na fotografiji se levi kot kača: lubje odpade in zraste novo - zanimivo, kajne ?



že med potjo do Hydna sva našla skale, ki so bile sicer le kakih 5 m visoke, a barve so bile nore; na celi poti od Norsemana do Hydna so sicer poredko, a so, piknik prostori s kamnito mizo in klopjo ter roštiljem; jasno: spet nisva imela mesa in jasno spet



slano, posušeno jezero



granitna skala Wave Rock je 15 visok in 110 m dolg

2. april 2014, sreda

Hyden - Walpole

Prespala sva v eni najdražjih in najslabših sob na dosedanji poti. Tile bivalni kontejnerji, ki jih imenujejo "cabins" res niso vredni človeka. Zjutraj nisem bil čisto prepričan, če je bilo v sobah nad deset stopinj. Gretja, jasno, ne poznajo - v železni škatli brez izolacije je temperatura torej kar enaka zunanji. Kar nekaj časa sem stal pod vročim tušem, da sem se vsaj malo odtajal. Poleg tega pa je na steni viselo neskončno prepovedi, kaj vse se ne sme početi, kako je potrebno vse za sabo pospraviti, kaj vse nam, kot gostom, ne pripada in podobne zadeve. V karavan parkih v "lux cabins" mene ne vidijo več, če bom le imel kakršno koli drugačno možnost!

No, ker sva že prespala tik pod super-truper atrakcijo, se ob svitu Vesna odpravi na foto session, pa sonce ni pod pravim kotom. Pred odhodom narediva skupaj še en sprehod do druge največje atrakcije in ta je (v primerjavi s tistim, kar sva videla včeraj med potjo) toliko brez veze, da se složno odločiva da atrakcije po rangi od 3-10 sploh ne greva gledat.

Odpeljeva se proti morju. Še prej pa natočiva bencin, kjer ga nekaj plačava s kuponom, ki sva ga dobila v sobi, nekaj s kartico, in s popustom vred je račun 80 dolarjev, čeprav na črpalki gori napis 75 dolarjev in potem teta nekaj prav pametno računa in vrne 10 dolarjev v kešu. Saj ni, da smo obogateli, dobro se nama je pa vseeno zdelo, da je bil to najcenejši bencin od Victorie sem. Tukaj, sredi outbacka.

Spet se voziva po ravni, kmetijski pokrajini, kjer je kilometer enak kilometru. Ne le kilometer, na sto kilometrov ni vidne spremembe! Vendar. Vmes naletiva na prav zanimivo mesto, Kulin po imenu. Za simbol ima konja, cesta v in iz vasice pa je ena sama razstava konjskih kipov, pravi švajs-art-road. Nahajajo se ob cesti, kakih deset ali dvajset metrov stran, sredi njiv. Večinoma sešvasani iz starih železnih sodov ali podobnih piksen, malo pobarvani in z nekaj dodatki predstavljajo konje na sto in eno temo. Nisem jih štel, jih je bilo kar nekaj deset na več kot deset kilometrih ceste. Super popestritev, sicer dolgočasne pokrajine.

Malo se ustavlja tu in tam, spet skoraj padeva na limance v narodnem parku (a se še do časa odlimava in ne rintava na Šmarno goro), dokler ne prispeva v Albany. Prijetno mesto, več ali manj novo komponovano, vendar kar z nekaj duše. Vsaj center in pristaniški del. Vesna se v lokalni marini sprijatelji z jato 25 pelikanov in jih temeljito pofotka.

Ogledava si še muzej, kjer je razstavljen delujoč svetilnik. Poučno. Veliko fotografij vrtečega lečovja sem že videl, tako od blizu pa se nisem še nikoli srečal s tem. Bolj je impozantno, kot sem si mislil, da je lahko. Razstavljeno imajo tudi repliko enega izmed brigov, ki je priplul v Albany. Zgodovina ni toliko zanimiva, kot sam sprehod po 23 metrov dolgi ladji, še posebej njeni notranjosti. Kar ne morem si predstavljati, da je tukaj nekaj mesecev bivalo 61 ljudi na poti iz Anglije v Avstralijo. Plus vsa hrana, voda in za po vrhu še nekaj domačih živali, krave in ovce. Ma, če na Mali ni več plača... Sva pa spet naletela na varuha razstavnega eksponata (in inkasanta v isti osebi), ki je vedel za Slovenijo. Še več, prav raznežil se je, ko je slišal, od kod prihajava. Nizozemec po rodu. Takoj je začel razlagat zgodbe iz svojega otroštva, ko je na Bledu ribe lovil kar v ribniku in ga je pri tem nečednem delu ujela jugo-policija in za ušesa pripeljala k staršem. Kasneje je potoval od doma po kopnem v Južno Afriko, tam poštopal renoviranega in v pleasure craft spremenjenega clipperja in z njimi odplul v Avstralijo, vrgel stran nizozemski pasoš, si ustvaril družino in se po osmih letih pustil ujeti, ker je takrat potem avtomatično dobil avstralski potni list. Zanimiv človek.

Manj zanimiv je bil poba v lokalni viskarni. Pohvali se, da so oni najboljši v Zahodni Avstraliji, že kar primerljivi s tistimi na Tasmaniji. Cena je obetavna, tudi po 500 dolarjev hočejo za flašo. In poskusiva to svetovno čudo, avstralski viski. Brez pravega vonja in brez pravega okusa. Celo zažge po grlu - torej je narobe žgan. Hmmm... Pa mulca malo pobaram. Pijemo tri in pol (a se sedaj starost meri že na pol leta?) star viski, staran v sodih iz ameriškega hrasta. Tako mlad? Ja, pravi, viskarno so postavili pred desetimi leti. Vse jasno. Še kakšno stoletje se bodo učili, potem jim morda rata narediti

dober viski. Če so odprte glave, seveda...

Dan končava v Walpole, majhnem mestecu, kjer po krepkih sto kilometrih informacijske luknje spet dela internet. Pred tem so bile sicer prav simpatične destinacije, a kaj ko sva midva omejena na to čudo sodobnega časa.



pa še ena jutranja Wave rocka



granitna glava nilskega konja



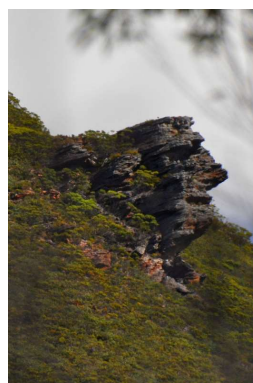
t.i. cabins so pločevinaste montažne hiške; cene so zelo različne tovrstnih hišk, načeloma so pa kar drage, ker je pač to mini stanovanje z BBQ



posušeno slano jezero, ki je obarvano rahlo z rdečo barvo zaradi barve zemlje



...in pretežen poti same njive - požeta pšenica ... polja kjer ne vidiš konca polj ...



kot bi nekdo sklesal to glavo



ja, prav vidiš: to so hribi ! vendar nisva nanj lezla, ker nama časovno ne bi zneslo;



se ja pa na tem koncu pojavila nova vrsta drevesa: deblo in na vrhu trava



ogled replice ladje Brig Amity; original ladja iz leta 1829



iz pločevine umetnine na temo konj ... teh je bilo sigurno več 10 ob cesti ... prav posrečene in duhovite!



v Albany sva se ustavila v destilarni malt whisky; poizkusila eno vrsto, ki pa ni ravno to kar bi moralo biti; stregel pa naju je tip z zimsko kapo, v istem stilu kot jo nosijo črnici ...no kakorkoli: prodajalec in degustator whisky nekako ne more biti fan



pa, da ne bodo samo albatrosi, še malo drugih ptičev, ki so letali ob morju Albany

3. april 2014, četrtek

Walpole - Perth

Najprej na ogled velikih evkaliptusov. To sva sicer počela že na Tasmaniji, se pa zjutraj prileže sprehod in če je motivacija videti nekaj novega, toliko bolje. Zanimiva drevesa z luknjami v deblih, skozi katere se lahko človek mirno sprehaja, malo spominjajo na sekvoje v narodnem parku Yosemite na Sierri Nevadi, le da se tam skozi deblo lahko zapelje kar avto.

Potem pa na pot proti Cape Leeuwin. Pot vodi po gričevnati gozdnati pokrajini in del poti je cesta precej ozka in predvsem ovinkasta. Se pa zato od časa do časa malo ustaviva in sprehodiva po prijetnem sončku.

Že pred dnevi, kar takoj, ko sva prečkala mejo in zavozila v Zahodno Avstralijo sva opazila razliko, pa sva si mislila, da je to slučaj. No, po nekaj dneh in prevoženih 2000 kilometrih to definitivno ne more biti le slučaj. Za razliko od ostalih držav, ki so tako rekoč sterilno čiste, so ceste v Zahodni Avstraliji prava svinjarija. Ne pretiravam veliko, če jih primerjam s

cestami v južnem delu Balkana. Ker se kultura ljudi ne spremeni digitalno na biosecurity meji, je očitno razlog v tem, da imajo druge države organizirano redno čiščenje cest, tile tukaj pa ne.

Cape Leeuwin je za jadralske tretji najpomembnejši rt na svetu, za Cape Horn in Cape of Good Hope. Resni jadralski, ki nameravajo objadrti svet gredo skozi dve antipodni točki na Zemlji in južno od teh treh rtov. Vendar, zanimivo! V lepo urejenem parku ob svetilniku na Cape Leeuwin z množico razstavnih panojev in iPodovsko opremo za self guided tour nikjer (niti pisno, niti zvočno) to ni omenjeno. Z vsem živim se hvalijo (recimo, da je tretji najvišji svetilnik v Avstraliji - big deal!), tega, da je eden od treh najbolj znanih na svetu, pa ne povedo. Očitno stati na (za jadralske) ikonskem koncu sveta nekaj pomeni le meni. Stati na prijetnem vetriču in toplem soncu in opazovati valove Indijskega in Južnega oceana kako se penijo na čerih in zlivajo. Ja, tukaj se združita oceana. Prav prijetno je bilo. Pravzaprav je bil Južni ocean prav prijeten dobre zadnje tri tedne. Morje, kjer bi se morale sprehajati fronte, ena hujša od druge in vse z vetrovi nad 8 Bf, je bilo ves ta čas prav prijetno mirno. Hladno, to da, vetrovno pa ne. Kar težko verjamem, da tako milo izgleda to strašno morje, ki se na jugu končuje pri ledenem oklepu Antarktike. In v treh tednih sva imela le en dan nekaj dežja, vse ostalo je bilo sončno ali v najslabšem primeru oblačno.

Kakorkoli, zapuščava Južni ocean in k njemu se ne bova več vračala. Če me je še včeraj zeblo in mi je danes še prijal sprehod po soncu, se mi zdi, da je bil Cape Leeuwin labodji spev lepo ohlajenega sveta. V bodoče naju čakajo precej višje temperature in - kar je huje, precej bolj vlažno podnebje. Tropska Avstralija, počasi prihajava v tvoj objem.

Ustaviva se v dvo milijonskem Perthu, kjer s pomočjo tete v telefonu najdeva dvosobno stanovanje s kuhinjo v hotelu med Freemantlom in Perthom. Vesna ceno iz 190 dolarjev zdila na 130 dolarjev. Ni ravno poceni, je pa neprimerljivo bolje od plehnatega kontejnerja v outbacku. Za isti denar. Potem pa na večerjo. Cela plejada restavracij je v bližini in vse so restavracije, ne tejkavejdžinje. Pa se nekako ne moreva uskladiti. Tajska je prenobel (sva v japankah), vietnamska ima rojstnodnevno zabavo in je prehrupna, indijska ni za Vesno, japonska ni za mene, vegetarijanska ni za nobenega od naju. Tapasi so nama premalo, pice za večerjo ne bi jedla, je preslana, španska je specializirana za kure in tudi odpade. Tri drive-in fast foodi tako ali tako ne nastopajo v konkurenci. Ko sva že skoraj obupala, le zagledava Hanovo birtijo in bogato ponudbo azijske kuhinje. Moram priznati, da je bil tom-jam-kum odličen in tudi glavne jedi so bile daleč nad pričakovanji za oštarijo sredi Avstralije. Sva jo pa vseeno kar hitro pobrisala ven. Niso bili licencirani, kokakola pa ni ravno pijača za k večerji...



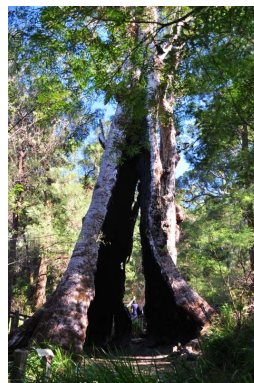
pogled na morje v okolici Walpolo



mora biti malo zraka skozi deblo, očitno se lažje diha :)



zaradi požara je notranjost vsa požgana - a drevo še vedno živi !



ta evkaliptus je visok 24 m, spodaj čisto votel, a se ne pusti - živi dalje !



teh bradatih trav je bilo danes poleg vinskih trt, požete pšenice kar veliko



levo južni ocean, desno indijski



to pa je Južni ocean



...no, to pa je Indijski ocean



svetilnik pomemben za ladje, jadralsce



vodene ture te za 20 AUD peljejo na vrh svetilnika - oz. moraš iti sam peš



to naj bi bila ex svetilnikova hiša; no ja, če jo primerjaš z mediteranskimi



črnobeli glasni pevec

4. april 2014, petek

Fremantle - Perth

Precej brez veze dan je bil posvečen ogledu Fremantla in Perth. No, saj ne bi smel reči, da je bilo vse brez veze, je bilo pa precej manj dinamično kot sicer. Niti Fremantle, niti Perth nimata veliko za pokazat. Še Lonely Planet ne zna nič napisati. Galerije in muzeji so itak v vsakem velikem mestu. In kafiči tudi.

V Fremantlu se sprehodiva ob obali in v ulici kafičev, Cappuccino district. Spijeva kavico in naprej. Kafiče ravno ne bi hodil gledat na drugi konec sveta. Perth naju premami le v botanični vrt. Jesen je in to naj bo opravičilo sicer zgledno urejenemu sprehajališču. Vsaj vstopnine ne pobirajo v park in tako se lahko sprehodiva po sky walku, mostiču med krošnjami dreves. Sto-ali-toliko dolarjev, kolikor sicer hočejo za to neumnost drugje, enostavno ne dam! V živo si ogledava tudi mazohiste (povzeto po Lonely Planet). To so joggerji, ki za lunch break tekajo po tem hribovitem parku. Za lunch break poleti je namreč sonce skoraj v zenitu in temperatura v senci krepko presega 30 stopinj.

Sledi pol urni šoping. Pol ure je med drugo in šesto popoldan. Kupiva bore malo, naredim pa zato en kup telefonov z domovino in Vesna ima novo frizuro. Ko končno končava je prepozno za planiran odhod iz Perth in si poiščeva kar hotel v centru, ob ajzenponu. Vesna spet zbije ceno za četrtino. Za ceno se tukaj gliha, kot v Arabiji. Že izhodiščna cena bi bila v redu, ampak končnih 85 dolarjev je za lokacijo in kakovost storitve zelo-zelo ugodno.

Nikjer drugje v Avstraliji ni bilo videti toliko ne-belih, kot ravno tukaj. Ok, beli so še vedno v večini, je pa ogromno Indijcev, Arabcev, vseh variacij na temo poševnookih Azijcev in celo nekaj črncev. Tudi dva Aborigina sva videla. O raznolikosti ras pove vse skupina turistov na vodenem ogledu v Fremantlu. Vodička je bila visokorasla postavna črnka, v skupini desetih turistk, ki so capljale za njo kot račke za mamo raco, pa so bile zastopane prav vse rase našega sveta (srednji svet in njegove rase so doma le na Novi Zelandiji), Vietnamka je hodila naokoli celo s tradicionalnim slamnikom na glavi.

Ker sva v centru, greva zvečer v lajf. V japankah. Ok, v nekatere lokale ne moreva (poleg tistih, kjer se zahteva določen dress code, kamor ne smeva oba, ne smem jaz na ženski, Vesna pa ne na moški striptease), jih pa ostane v nekaj ulicah ogromno na izbiro. In spet izbereva tipično azijsko kuhinjo s tipično kelnarico. Mlado in ne prav fejest Čehinjo. Vendar, ni slabo. Ko so želodčki polni, sledi zanimiv sprehod po tem becirku lokalov. Vidi se, da smo na drugem koncu sveta. Recimo, ena izmed oštarij se reklamira z velikim napisom "European restaurant". Kaj je to, sicer ne vem ("evropske kuhinje" ne poznam), ampak, sigurno je nekaj zelo fancy ker je bil lokal nabito poln. No, midva ne bi šla, tudi če bi bil prazen. Kot nisva šla v "Ristorante - Pizzeria - Balkan Grill". Če bi bil pod taktirko Italiana bi bile morda pice v redu in čevapi tako-tako, če bi bil pod patronatom Srbina, bi bili čevapi ok in pice zanič. Ker je pa šef Hrvat druge generacije in sam sebe imenuje Aussi, pa ne more biti drugače, kot da je zanič vse. Nekaj izkušenj iz Avstralije pa menda že imava...



stare stavbe v Fremantlu



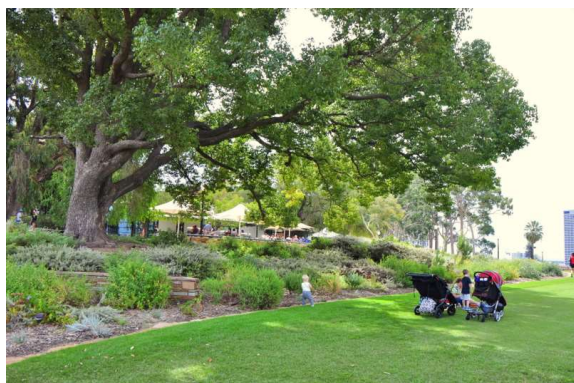
razlaga o življenju v morju je malce nadebudneže kar zanimala na obali Fremantla



lokali ob morju v Fremantlu



cappuccino ulica polna turistov v Fremantlu



Kings park v Perthu je poln obiskovalcev; večina poležuje po travi in uživa v toplem vremenu; seveda ni dovoljeno nobenim domačim živalim vhod v ta park-saj verjetno, če bi tudi v Ljubljani bilo prepovedano sprehajanje domačih živali, bi verjetno tudi bil



spomenik umrlim v I.svetovni vojni



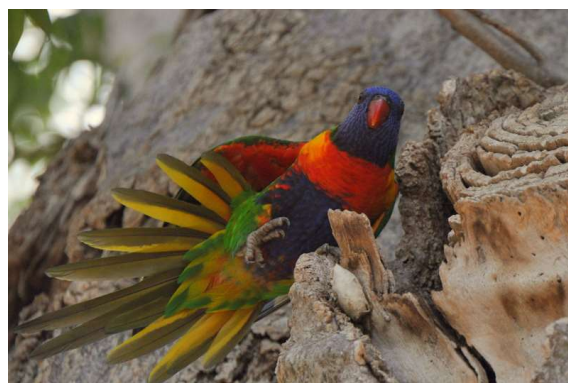
pogled na mestno središče Perth iz Kings parka



otroci z učitelji imajo predavanja kar v parku; več takih razredov sem videla



veliko ptičev je bilo videti v parku-spet kar nekaj takih, ki sem jih prvič videla



teh je bilo nešteto v parku, a jih je bilo kar težko ujeti v objektiv



sprehod po t.i. sky walku ni bil nič poseben



pivovarna Swan - pivo ni slabo po okusu

5. april 2014, sobota

Perth - Northampton

Zgodnja sva in ob osmih zjutraj je promet še nežen. Se pa stopnjuje in čez uro, ko še vedno ne zapustimo vseh predmestij dvo milijonskega Perth, se pomikamo le še po polžje. Veliko križišč imajo urejenih s semaforji z neobičajno dolgimi intervali in potem se zgodi, da čakava tudi pet minut na zeleno luč, se peljeva minuto in spet čakava pred rdečo lučjo. Promet na tem delu res nimajo najbolje rešen. Pa tudi sam center bi bilo potrebno očediti avtomobilov. Kako bistveno bolj prijetno bi se bilo sinoči sprehajati med lokali po fusergerici in ne v stalnem pretepu z avtomobili. Mogoče pa rabijo le novega župana in bo potem vse urejeno? Zanimivo, izredno tolerantni in defenzivni vozniki so le do drugih avtomobilov, za pešce jim pa ni dosti mar. Če se ustavim pred prehodom za pešce, me ti prav čukasto gledajo. Kljub vzorno urejenim semaforjem na prehodih za pešce pa le-ti skačejo preko ceste kar kjer jim paše. Kakšna razlika v primerjavi z Novo Zelandijo! Kot če bi primerjal Balkan z Iberskim polotokom, kjer avtomobilisti bremzajo na črto, če si kateri pešec le zamisli, da bi stopil na cesto. No, skoraj...

Pinacle Desert je prijetna popestritev, tokratni must-see je bil pravilno ocenjen v elpeju. Sredi peščenih sipin se dvigajo

špičaste skale, ogromno skal. Ogled je kot na safariju, iz avta. Del se lahko sicer obdela tudi peš, večino pa s počasno vožnjo po mivkasti cesti. Vmes so odstavniki boks za pavzo in fotkanje. Instant: pripelješ se, plačaš nekaj malega vstopnine, narediš z avtom en krog, pofotkaš naravo in sebe v tej naravi in se odpelješ. That's-all-folks! No, pa je vseeno bilo vredno ogleda, spet nekaj novega. Česa podobnega do sedaj še nisva videla.

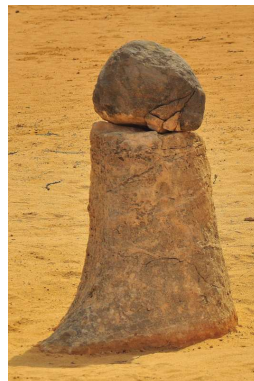
Vredne ogleda so bile tudi sipine iz popolnoma bele mivke. Dvigajo se sredi zelenega grmovja. Čudovit pogled! Tega je na tem koncu obale veliko, na ene se celo povzpnem in potem kot otrok tečem po bregu navzdol. Precej močan veter sledove za menoj takoj zabriše, pravzaprav je nekaj centimetrov nad tlemi kar pas leteče mivke. Kot bi tekal v vetru po osrenjenem snegu nekje visoko v gorah! Nostalgija? Zaradi bele barve se mivka sploh ne segreje in je na otip celo hladna. Je pa nekaj. Med vožnjo se je Vesna vpisala v lovsko društvo. Ujela je kačo, ki je šibala preko ceste. In to jo je tako prizadelo, da sploh ni hotela na sipine. Kaj veš, pravi, kaj vse živi v tem pesku. Morda ima celo prav, večina avstralskih kač je precej strupenih.

Zavila sva tudi v Lobster Factory (tovarna jastogov, hmmm?), kjer imajo (kao) restavracijo z jastogi. Izgleda pa tako, da greš na en šalter (kjer prodajajo souvenir, vodene ogledne tovarne in jedačo), si po sliki izbereš jed, jo plačaš in potem greš na drugo stran, kjer ti dajo tega tvojega jastoga in pomfri na plastični talar, si sam vzameš še plastični beštek in na jastoga iz velikega plastičnega kontejnerja napumpaš kečap in majonezo. Usedeš se na plastični stol in ješ za plastično mizo. Jastoga!? Mene je že ob pogledu na vse to minilo kakršno koli prehranjevanje v tem nazovi-ga lokalu. Vesno, ki je bila nekaj časa bolj korajžna, pa je dokončno prepričal avtobus, iz katerega so se usuli Japončki in začeli slikariti plastičnih miz s telefoni in tablicami.

Spotoma se ustavlja v vasicah, mimo katerih se voziva. Prijeten dan je. Vasice pa bolj tako-tako. Z Mediteranom jih niti v sanjah ne gre primerjati. Tudi morje še ni tisto pravo. Kajtarje vidiva, kopalcev ni, čeprav so plaže čudovite in morje turkizno. Vidiva pa nekaj pleasure crafta, kar je na tem koncu sveta bolj izjema kot pravilo. Zanimivo, tudi na odprti obali oceana praktično ni vala. Nepredstavljivo. Jutri moram preveriti ali je bil to zgolj slučaj ali gre za kakšno fizikalno finto. Kakorkoli, dan končava v vasici, eni zadnjih, kjer še vleče Vodafone. Najdeva sicer čisto spodobno sobo, je pa dražja, kot v centru Perth. Nasploh sva ugotovila, da so cene na deželi višje kot v mestu. V outbacku pa celo kar malo podivjajo. Ravno obratno, kot smo navajeni od doma.



*uf, sneg na hribu ?
...sipine pri Cervantesu so popestrile pot*



*in tukaj so fotke iz Nambung parka - Pinnacles Desert;
nekateri so bili prav nenavadne oblike, kajne ?*



kamnine so nastale pred več kot 500 000 leti, v ledeni dobi



večina kamnin je bila višja od človeka



današnji dan je bil sončen, barva mivke zlata in modro nebo ... si lahko želiš kaj lepšega ?



...ribiške palice montirane na odbijač avta pa še nisem videla; očitno ga nič ne motijo med vožnjo; bo pa polno mrčesa na njih, tako, da vab sploh ne bo potreboval za ribe



jezero Thetis - kamnine delajo mikroorganizmi - za proizvod večjega kamna (stromatolite) so potrebovali 3500 let



...pa še malo po snegu :)



svetilnik Point Moore iz leta 1879 v



lepotci - vsak se je parkiral na svojo vejo :)



vasica je čisto mrtvilo, le jata živopisanih roza/rdečih ptičev kaže zunaj znake življenja



...in zaključek dneva v domačem pubu s pinto piva; to je pa tudi vse: za dva piva 14 AUD je kar drago ga piti v gostilni

6. april 2014, nedelja

Northampton - Nanutarra

Panika je zavladata v deželi Terra Australis Incognita. Zmanjkuje nama časa za vse, kar bi si hotela ogledati. Težava je v tem, da se preko dneva veliko ustavlja, ponoči pa zaradi kengurjev ne moreva voziti. Do mraka, ki nastopi okoli šestih zvečer morava biti v hotelu. Ob podatku, da so hoteli v outbacku narazen več ur vožnje, pomeni to, da na dan narediva nekaj sto kilometrov premalo, da se bi lahko do časa vrnila v Sydney. In si prej pogledala ves kontinent. Plan B. Na vsak klif ne bova več lezla, le še mastsije si bova pogledala.

No, danes še narediva izjemo. Najprej do Port Gregoryja in na ogled Pink Lake. Jezero je res rožnato! Podobno, kot soline na Bonairu, le da je tu barva še bolj nasičena in da gre tu za običajno jezero in ne za soline. Zanimivo. Vendar. Ni časa! Takoj dalje! V narodni park Kalbarri na ogled klifov, mostov, oken, plaž iz školjk in kar je še teh naravnih čudes. Pripeljem, parkiram, pogledava, Vesna pofotka in via dalje. Ni časa! No, pa resnici na ljubo, tudi ni bilo prav ne vem kako atraktivno. Deja vu. Je pa kljub temu mestece Kalbarri luštano obalno letovišče za prijeten postanek. Vendar. Ni časa!

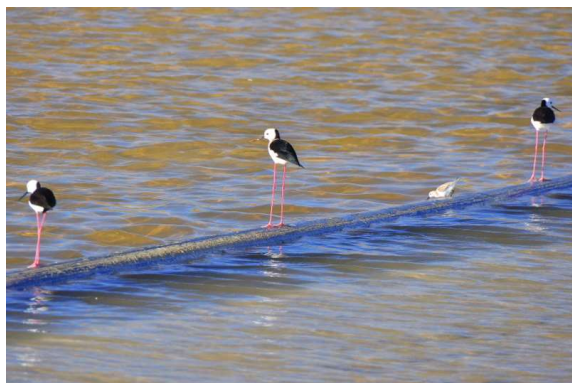
Pred nama je spet outback. Do Carnarvona je 450 km, vmes so tri mesta. Mesto je tukaj enačeno z roadhouse, torej je to motel, oštarija in bencinska črpalka v isti osebi. Outback. Pokrajina je ravna, izrazito rdeča zemlja (ali pesek ali mivka, saj ne vem) je poraščena v najboljšem primeru z bušom, še bolj pogosto le s šopi puščavske trave. Kilometer je enak kilometru. Že nama je vožnja enolična, kako mora biti šele pešcu, ki ga prehitiva in pred sabo potiska invalidski voziček. Z invalidom. Kaj mislita tako rintati vse do Fatime? Ali morda le do Lurda?

Kakorkoli, zanimivo doživetje, a tudi to je deja vu in bistveno bolj bi bil vesel, če bi vse skupaj lahko preskočila. Pa ne moreva. Še bolj bi bil vesel, če si bi lahko ogledala nekaj Unescovih zadev iz seznama svetovne dediščine. Pa sva tudi to v glavnem že videla. Stromatolite, recimo, ravno včeraj, shell beach pa tudi že večkrat, nazadnje malo z distance danes dopoldan. Nekatere zadeve s seznama pa naju ne vlečejo preveč. To so atrakcije tipa "hranjenje delfinov". Le kako je to zašlo na Unescov seznam? Vsega skupaj je atrakcij na World heritage drive za krepak dan, če bi bila hitra. In tako je zadeva izpadla iz ožjega izbora. Ker ni časa.

V Carnarvonu, mestu duhov v nedeljo popoldan izven sezone, se malo razgledava, kupiva denar in bencin in počasi dalje. No, ne počasi, kar hitro nadaljujeva. Ni časa za počasno vožnjo! Prvi roadhouse je 140 km dalje in tam sva ob petih popoldan. Četrto ure tuhtava ali tukaj prenočiva ali greva dalje in se odločiva za nadaljevanje. Odločitev ni bila enostavna, naslednji roadhouse je šele čez 230 km, dobri dve uri vožnje. Pol od tega po trdi temi. Kmalu preplujeva kozorogov povratnik, precej kasneje, že ob mraku, se voziva ob nasadih termitnjakov. Zanimivo!

Malček prehitro vozim, upam da ujamem kak vlak (road train) in se mu prilimam za ritjo, ko pade noč. Eno uro ni bilo pred nama nikogar, krepko se je že delal mrak, ko končno uzrem vlak na horizontu in ga po kake četrte ure dohitim. Malo računam, 20 km pred nama je bil, ko sva začela z vožnjo. Vendar. Možakar gre ob sedmih počivat na parking in zadnjih 30 km vozim z očmi na pecljih. Na srečo se je vse skupaj končalo brez ulova kenguruja in danes sva tako prevozila skoraj jurčka kilometrov. Morava hiteti - ker ni časa.

Roadhouse Nanutarra je roadhouse v outbacku. Spi se v kontejnerjih. Klimatiziranih, vendar izredno asketskih. Presedans, še televizije ni v sobi! In tudi ne kavnega kuhalnika. To se je zgodilo prvič do sedaj. Je pa hladilnik, tako kot vedno. Menza ob črpalki ne nudi užitne večerje, tako da si morava skuhati kar sama. Za večerjo sta tuna in losos na posteljici iz sveže paprike z nekaj pikantnega pridiha. Kot priloga je pšenični hlebček.



majhne čaplje pri jezeru Pink Lake



no, barva jezera je res roza, dejansko služi imenu Pink Lake !



samo na žalost je bilo bolj malo vode na pretežnem koncu jezera



kar veliko ribičev je bilo na današnji dan v Port Gregory - morje je čisto mirno, ker je pred njim zelo velik reef



clifi v Kalbarri nat.parku



naravni most v Kalbarri



ena izmed roadhouse na poti



prihajamo v sušno področje



v Carnarvonu gojijo banane in še kar nekaj drugih tropskih rastlin; jasno: vse so eco kmetije



začelo se je področje, kjer je veliko domov mravljič termitov



pa sva spet prečkala kozorogov povratnik!



najina soba v kontejnerju brez okna, vendar s kopalnico, v outbacku je pač tako, da so sobe vse bolj in bolj skromne, a zelo drage; ta t.i. soba je stala 135 AUD !, pa še drenjala sva se na ozki postelji-res no comment!

7. april 2014, ponedeljek

Nanutarra - Port Hedland

Ni časa! Niti spati ni časa. Pa se odpeljeva in po kilometru je križišče. Kam sedaj? Na ogled v narodni park ali po hitrem postopku dalje? Ah, danes še lahko malo bluziva... Jutri ne bo časa. Pa se zapeljeva v park, slabih 400 km stran. Po 260 km je prvi kraj. Vmes so le tropi dingov, ki se sprehajajo ob cesti. In povožene krave, ki ležijo ob cesti. In dingi sploh niso boječi. Po uspešnem fotosešnu, že ko speljem, se en dingo celo požene v dir za nama. Kaj misli, da naju bo ujel? Vse naokoli je odštekana divjina. Rdeča zemlja, (redka) zelena drevesa, rumena trava in modro nebo. Ne vem zakaj, ampak meni je to lepo.

No, v tem prvem kraju na poti, Paraburdoo po imenu, želiva natočiti bencin. Pa ga nimajo. In naju potolažijo, da ga lahko kupiva kar pri prvem sosеду, le 80 km naprej. Če ga pa tudi tam nimajo, je pa naslednja možnost slabih 500 km oddaljen Port Hedland. Tam ga imajo sto-posto, še dodajo. Hmm... Meni Toyota pravi, da bi vozila le še 120 km. No, pri bližnjem sosеду v mestecu Tom Price ga dobiva in za danes sva rešena. Obe mesti sta rudarski, pravzaprav je celotno področje nekaj sto krat nekaj sto kilometrov eno samo nahajališče železove rude. Saj zato tudi je zemlja tako lepe rdeče barve. Nekaj ljudi živi tukaj in zato imava občasno internet. Sva se navadila, da maile čekirava kar on-the-fly, ko se voziva mimo kandelabrov z antenami mobilne telefonije. Rudnikov je nebroj, nekateri so povezani z luko z železnico na tiri, drugi s tisto vrsto vlakov, ki vozijo po cesti. Road traini so tukaj še večji, kot sva jih bila vajena do sedaj. Kar po pravilu so sestavljeni iz štirih prikolic, ki imajo skupaj z lokomotivo (saj ne vem, kako bi imenoval kabino kamiona s toliko prikolicami) preko 20 osi.

Dovolj rudarjenja, saj sva vendar zavila s poti, da si ogledava narodni park Karijini. In zavijeva v park. Makadam je slabši, kot sva ga bila vajena sicer. Ga pa ni veliko, le slabih sto kilometrov. Kanjoni so res vredni ogleda. V (recimo temu tako) ravnino so zarezane globoke in ozke soteske. Ogledi so z vrha in so res spektakularni. Podesti so narejeni tako, da je dno soteske navpično pod nogami. Ena izmed sotesk je bila tako ozka, da so na vrhu veje grma segale na drugo stran. Široka je bila le nekaj metrov, globoka pa krepkih sto. Fascinantno. Fascinantne so tudi (od železa) rdeče skale. Oblika pa ... pancake rocks. Ej, kiwiji, pridite si pogledat, kakšne morajo biti palačinkste skale! Vse je rdeče, zemlja, skale, urejene poti, stopnice, asfalt na cesti, celo podplati na mojih japankah so tako rdeči, da se jih ne da oprati. Nekoč davno je bila naša Toyota bela, sedaj je rdeča. Rdeči prah je vseprisoten. Muhe tudi. Pravzaprav je vse rdeče, razen muh. Te so črne. In sitne.

Prespala bova v Port Hedlandu, največji Avstralski luki (in eni največjih luk na svetu) za razsutí tovor. Rudo je pač treba razvoziti po vesoljnem svetu. In to se dela z ladjami. Ceste se gradijo na veliko, celo mesto je v ekspanziji, mobilna tehnologija je LTE. Posel cveti in cene hotelov so temu primerno zasoljene. Poslovnih gostov, ki ne sprašujejo za ceno je kolikor hočeš. Začela sva na slepo in prvi (nič kaj posebni Ibis) je bil 290 dolarjev, malo naprej pri no name sosedah (po pogajanjih) je bila cena 180 dolarjev. Ej, vrag odnio šalu! Vključimo tehniko in telefonček nama pove, kje lahko spiva za 99 dolarjev in naju tudi lepo pripelje na 15 km oddaljen cilj. Stran od morja, stran od luke, v sam center mesta. Šoping je takoj za ovinkom. Soba je ena lepših in prostornejših v zadnjem tednu. Sploh pa je ne bi primerjal z ono od sinoči! Port Hedland definitivno ni outback.



dingo je najprej tekkel v bush, potem pa počasi prišel do naju in si mislil ali sva al nisva krepak zalogaj za njega; jaz se nisem upala ven stopiti: ker kaj pa vem, možno, da bi skočil na mene, tako kot vedno večina psov skače po meni



ob cesti znak za fotko; prideva na vrh hriba (razen lepega razgleda), zagledam vse naokoli kupe spominskih plošč takih in drugačnih, ki so jih pustili ljudje v spomin na umrle, njim ljube ljudi; podobno sem videla na Baltiku



train road - danes jih je bilo pa toliko, da se ti kar meša; in preden tako zverino prehitiš, kar traja!



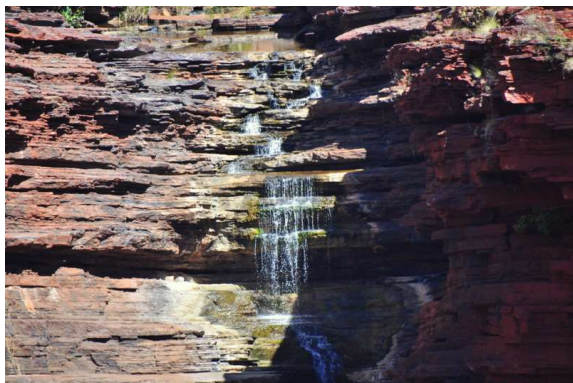
tukaj na Junction Pool se srečajo 4 soteske; ko pogledaš s podesta dol, je to 100m pod teboj; drevesa, ki rastejo v teh soteskah so od 15-20m



pogled na to sotesko je pa tako, kot, če bi se ravnokar razpočila skala



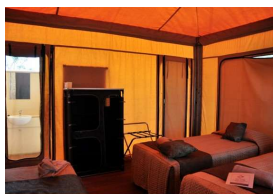
na nekaterih koncih so taki kontrasti rdeče/zeleno, da samo gledaš in občuduješ



zaradi suše so slapovi več ali manj nični



naselje eco šotorov - edino možno prenočišče, ki ga lahko najameš; no, midva nisva eco turista ... jasno zakaj - glej naslednjo fotko



notranjost bivališča v eco resortu; cena šala mala: 230 EUR!, za spanje v šotoru, sicer s kopalnico, pa vendar ...



cesta lepo speljana po soteski



večina termitnjaki je višjih od mene - so pa kot kaže več ali manj vsi zapuščeni



cel dan smo se na cesti št.1 pretepali s temi road train; zaradi bližine rudnikov jih je bilo nešteto; in te dolge zverine, ki vozijo tam med 90-100km/h je kar težko prehiteti

8. april 2014, torek

Port Hedland - Fitzroy Crossing

Mudi se, ni časa! Vstaneva sredi noči in ob sedmih sediva v avtu in se peljeva proti severu. Brez ustavljanja. No, resnici na ljubo, tukaj niti naš slaveni LP ne najde nobenega must-seeja. Prvi je čez 600 km v mestu Broome. Tam pa, tam! Tam je highlight - plaža. Ena izmed petih najlepših plaž. Mivka in morje. In krokodili in morski psi, dodava midva in se mirne duše odpeljeva mimo.

V sosednjem mestu, Derbyju, se ustaviva, dobrih dvesto kilometrov dalje. Za pogledat je (tako reklame) jetty, pomol. Nategunac! Pravzaprav sva se sem zapeljala, ker bi se rada peljala ob reki Gibb ali pa vsaj skozi dva bližnja narodna parka. Pa naju zanimajo razmere na (makadamski) cesti. 660 km jo je vsega skupaj. Na turist infotu naju razočarajo. Cesta je zaprta. Že tako ali tako je prevozna le s terenci, sedaj pa še to ne. Road closed vidiva kasneje tudi napis na odcepu. Škoda. No, potolaživa se, da sva nekaj podobnih scen že videla, nekaj jih pa tudi menda še bova.

V Derbyju je, za razliko od mest, ki sva jih obiskala do sedaj, vse polno domačinov. Prava poživitev. In očitna drugačnost.

Mesto je precej, kako bi rekel, zanemarjeno. Vidi se, da potrošniška kultura ne more do živega nomadskemu načinu življenja nevodljivih ljudi. Rezultat siljenja Aboriginov v nekaj, kar jim je tuje, je na dlani. Tudi v mestecu, kjer prespiva, v Fitzroy Crossingu, je podobno. Ura je večerna, ko prideva. In vidiva nekaj, kar nisva videla že leta. Korzo. Korzo, poln mladih ljudi. Ja, ni kaj, popolnoma druga kultura. Lepo. Le kultura ta-belih je taka, kot povsod drugod. Spanje v kontejnerju nama zasoljeno zaračunajo. 160 dolarjev za 10 kvadratnih metrov sobe in slabih 5 kvadratov kopalnice. En evro po kvadratnem metru ($10+5=105$, jasno). Outback!

Med potjo se ustaviva pri Prison Boab Tree (boab pravijo Avstralci baobabu), 1500 let staremu drevesu, svetemu Aboriginom. Veliko teh dreves, ki rastejo le po savanah vzhodne Afrike in severne Avstralije, vidiva iz avta. Zanimiva so. Še posebej je zanimivo eno, ki raste kar ob cesti in na njemu je izrezan velik napis. Nekdo, ki je bil nekoč tukaj, se je podpisal. Novak R. Kaj pomeni Novak, mi je bilo takoj jasno, samo kaj neki pomeni tisti R?

Današnja vožnja se je začela v puščavski (ali pol puščavski) pokrajini in končala v savani. Great Western Road in Great Savannah Road. Prospekti se na vsak način trudijo najti vsaj en ali dva naj-naj za posamezno vasico ali roadhouse. To niti ni posebno težko, če so kriteriji bolj lokalno obarvani. Od petih ali šestih mest v Kimberlyju ni vrag, da je lahko eno največje, drugo najmanjše, tretje najstarejše in četrto najmlajše. Pa še najjužnejše, najsevernejše in najbolj vzhodno in najbolj zahodno - in evo, atrakcij kolikor hočeš. Tako pravijo prospekti, midva ne opaziva ničesar posebnega. Opaziva pa nekaj, kar se ne da poslikati, niti prikazati v filmu. Opaziva neskončnost te pokrajine. Tega ni možno opisati, to se lahko samo občuti. "Next service 296 km" je le zadnja izmed obcestnih tabel. Če torej tukaj ne bi dobila bencina, hrane ali nočitve, je naslednja šansa tristo kilometrov naprej. In vseh teh tristo kilometrov ob poti ni ničesar, le ravninska savana. Nepredstavljivo, od Kopra do Murske Sobote ni ničesar! In tu, kjer sva sedaj, je vsaj savana in vsaj občasno ob cesti tudi roadhouse, (nekaj sto kilometrov) južno od nas se začenja puščava. Peščena puščava. Tisoče kilometrov peščene puščave v vse smeri...



table ob cesti so včasih prav posrečene - no, smo videli kar nekaj policajev s pištolami za hitrost



področje Kimberly je znan v AU predvsem po baobih



Prison Boab Tree je veličasten



notri v luknjo pa ne bi ravno hodila firbcati; sicer pa znajo ausiji človeka prepričati, da kam ne rine svojega nosa: le napišejo, da so kače, pa noben ne naredi enega koraka več



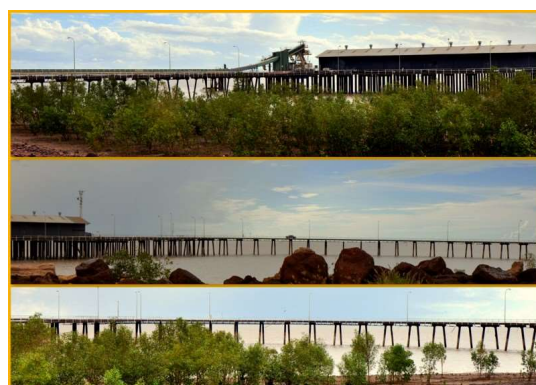
v Derby je po centru mesta drevored kar iz boabov, kar mu tudi paše !



današnji dan bo pač obarvan z boabi, ker so mi noro odštekana drevesa: nekateri so kot skuštranci, drugi dvigujejo roke ipd... domišljija dela :)



zadnje tri dni je več ali manj ves čas tak znak ob cesti



stari jetty, ki naj bi bil must to see in Derby



v mestecu Derby živijo tudi kar v kontejnerskih hišah; ogromno domačinov, toliko jih nisva videla še nikjer; večina je hodila kar bosa: sicer pa: temperatura danes tam okoli 37C, le zakaj bi nosili čevlje ali švicali v supergah kot nekateri?



kar lep ta Novakov boab, kajne ?



Novak R je verjetno kot mladi fant vrezal svoje ime, z leti pa so boabu rastle brazgotine in povečale ime



danies smo imeli večkrat kratke nevihte; na fotki le delna mavrica, v ozadju pa črni oblaki

Pacifik 2014

Severni teritorij, Avstralija

9. april 2014, sredo

Fitzroy Crossing - Victoria River

Savana. Savana celi ljubi dan. Levo in desno, spredaj in zadaj. Ja, razdalje so tukaj res nekaj fenomenalnega, nekaj kar je treba občutiti, da lahko verjameš. Potovanje po avstralskih prostranstvih je v primerjavi s potovanjem po Evropi kot oceansko jadrnanje v primerjavi z jadrnanjem med jadranskimi otoki. Dokler ne občutiš, ne razumeš.

Kaj dosti se ne ustavlja, morda za fotosešni ali dva in to je tudi vse. Kjer se ustaviva in preveriva stanje cest v lokalnem info centru, je odgovor povsod enak. Closed! Tudi makadamska bližnjica do Alice Springsa, ki sem jo imel malo v mislih je zaprta. Monsumsko obdobje se sicer končuje, ni pa še čisto mimo in ceste še niso pošlihtane za suho sezono. Sicer pa, vzhodno avstralsko obalo okoli Cairnsa bo te dni zadel ciklon druge kategorije z napovedanimi trajnimi vetrovi (ne sunki!) preko 100 vozlov. Ja, južno poletje še kaže roge.

Mesta, skozi katera se voziva so vsa po vrsti poseljena z Aborigini. Nekaj je tudi belih in ti imajo v rokah vse. Domorodci pa posedajo ali se sprehajajo in ni videti, da bi karkoli počeli. Razen, da morda popivajo, potem, ko so prejeli državno podporo. Neprijetni prizori. Je že tako, da so Avstralcji na vsakem ovinku polni hvale aboriginske tradicije in umetnosti, ko je potrebno kaj narediti za njih pa ... naj se sami znajdejo, kdo jim je kriv, če niso odporni proti alkoholu. Veliko povesta tudi tabli na spomeniku padlim v drugi svetovni vojni. Na prvi (zgornji) je zahvala in spomin na "može in konje", na spodnji pa "no, pa tudi na Aborigine". Taka je tukaj realnost. Žalostno.

Kakorkoli, popoldan pripeljeva v Severni teritorij. Na meji v naši smeri je le tabla, ki to naznanja. V nasprotni pa karantena in pregled hrane ter zaplemba vse (nezdrave in ljudskemu rodu škodljive) zelenjave. Pokrajina je enaka, savanska, cesta enaka, naselij je enako malo ali nič, živalstvo podobno. Skratka, vse je skoraj tako kot v Zahodni Avstraliji. Vse? Ne, ena stvar je drugačna. Bistveno drugačna! Omejitev hitrosti na cesti. Tukaj se sme voziti 130 km/h. Pa je cesta res povsem enaka, morda celo malo slabša. Kdo bi jih razumel? Ne vidiva pa (povoženih) kengurujev ob cesti. In cestišče je polno ptičev. Posedajo po cesti, kot Aborigini po parkih. Ali pa jo preletajo v nizkem letu kot oni malezijski frčoplan na svojem zadnjem letu. Skozi cele jate takih ali drugačnih ptic voziva. Večina jih sama od sebe odvijev levo ali desno, nekaj jih odpihne zračni pritisk, ki ga naredi Toyota pri 130 km/h deset ali petnajst centimetrov okoli sebe. No, nekaj jih ne odpihne niti ta tlak...

Dan končava v roadhousu v (hvala bogu) normalni hotelski sobi. Sredi savane je postavljen, v sobi smo trije, midva in lizard, zunaj pa mnogo žab. In krokodilov. Muh ni! Jasno, saj so žabe. Prav pretirane gužve ne vidim, poleg našega je le še en avto. V oštariji pa sedimo za tremi mizami. Midva za eno, dve dečvi študentskih let pa vsaka za svojo. Med sabo ne komunicirata, pred sabo imata vsaka svojo steklenico vode. In v rokah vsaka svoj telefon...



najino prenočišče v Fitzroy Crossing je bil spet kontejner; malo boljše sobe so bile žal razprodane; no, vsaj postelja je bila malenkost večja kot zadnjič-cena pa tudi



pokrajina se je danes spreminjala v tem, da so bili hribčki, več trave, manj trave



na vrhu čisto ploščato



od daleč videti kot krater-vendar ni bilo dovoza, da bi se prepričala



vse makedamske poti so zaprte in s tem tudi možnosti ogledov vseh parkov na najini poti danes-grrrrr



v info centru Halls Creeka je za spremembo delala aborižinka



med potjo sem zaznala novo vrsto drevesa: podobno kot borovec, z večjimi iglicami, neki mix z listnatim drevesom



ker je reka dobesedno drla, so dali ogromno skalo čez cesto, da se ne bi slučajno kdo zmotil pa vseeno želel voziti po taki cesti



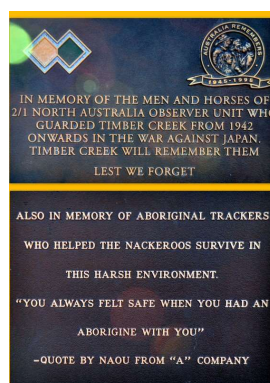
papa WA in smo v NT. tukaj ni bilo nobenega karantenskega pregleda kot smo ga bili deležni v WA, čeprav ravno tako ni dovoljeno prinesiti določene zelenjave, sadja, semen ipd.; pred prihodom na mejo sva imela danes sadno-zelenjavni dan, da ja ne bi potem mo



Tone pravi juhej, hitreje lahko gremo; a Toyota pravi, prav, ampak bom več pila :)



ob cesti znak za foto, most nič posebnega, le sprehodiš se lahko po njem in fotkaš, ni pa izhoda; menda neka vojaška zadeva naprej od mosta



spomenik borcem, konjem in aborižinom

10. april 2014, četrtek

Victoria River - Darwin

Pokrajina je ves čas enaka. Morda rahlo bolj razgibana, v bistvu pa enaka. Mislim sem, da bo na severu bolj tropsko obarvana, pa ni bistvene razlike med savano in monsumskim gozdom. Oboje je "trava pod drevesi". Do Katherine je dvesto kilometrov, od tod do narodnega parka Litchfield še enkrat toliko. Ne ustavlja se kaj dosti, le v Katherine greva na info predvsem po informacije o prevoznosti makadamskih cest. Niso prevozne. Katherine je drugo največje mesto Severnega teritorija in je pravzaprav prvo naselje po nekaj dneh, ki se mu lahko reče mesto. Nekako velikosti Kočevja je. Ima eno cesto, kjer se vse dogaja.

Razen tega, da se promet počasi gosti (kar pomeni, da občasno vidiva na cesti kak avto) se tudi do Darwina ne dogaja nič. Atrakcij je kljub temu neskončno mnogo, jasno. In še bolj je jasno, da so bili tile turistični mojstri na specializaciji v Novi Zelandiji. Ko Vesna prebere v prospektu, da je v mestu Adelaide River še posebej vredno ogleda pokopališče, ker je to "third largest war cemetery in Northern Territory, open 24 hours, free entry" se oba samo nasmejiva. In peljeva mimo. Avstralija je v drugi svetovni vojni igrala tako pomembno vlogo, da se mi o tem v šoli sploh nismo učili (ne bi komentiral našega šolskega sistema, ampak Avstralci res niso bili pomembni). To dokaže tudi tretje največje pokopališče, kjer je pokopanih manj kot tristo duš. Koliko takih vojnih in poveljnih grobišč je samo v naši domovini? Pa niso turistične atrakcije. Da ne govorim o tem, da sem videl v življenju že spomenike čemu hujšemu, kot je bila druga svetovna vojna v Avstraliji. Ampak, atrakcija je, ni kaj. Le to ni jasno ali je 24 hour free entry mišljen za nad ali pod rušo? Za ljudi ali za konje?

Nazaj k naravi! Zavijeva v Litchfield in si ogledava termitnjake. Zanimivo in poučno, spet vem nekaj novega. Koliko mi bo sicer v življenju koristilo poznavanje orientacije pri mravljah, ne vem, je pa vsekakor zanimivo. In tudi pet metrov visok in 50 let star termitnjak je zanimiv. Potem so na vrsti slapovi. Saj ne, da niso lepi, samo ... deža vu. Tudi vročina in vlaga je deža vu. Spet sva v tropih. Obljubljen je bil sicer tropski deževni gozd, pa nič od tega. Tole rastlinje tukaj je glede na pričakovanja precej bomo. Monsunski gozd v svoji ne najboljši inkarnaciji. Malo se sicer voziva od atrakcije do atrakcije, malo hodiva, veliko švicava in na koncu se zediniva, da jo čim prej mahneva v Darwin. Tam so atrakcije za Vesno in za mene. Zanje šoping, zame oštarije.

V pravem tropskem naliveu prispeva že ob treh popoldne. Naliv je bil tako silovit, da je avtocesto zalila reka. In smo potem brodili po dvajset centimetrski deroči vodi. En za drugim v dveh kolonah v vsako smer. Tokrat iskanja hotela nisva prepustila naključju, kot to počneva običajno. Telefonček naju lepo pripelje do povsem spodobnega hotela v samem centru mesta točno poleg Hiltona, za manj kot pol cene one kontejnerske luknje iz savane. Malo nad 50 evri naju pride soba.

Za večerjo je bil v planu krokodil, pa se je vse skupaj sfižilo in zreduciralo na (nonlicenced) vietnamsko oštarijo. Po večerji pa na pивce v enega številnih pubov next door in na opazovanje mladeži. Vse v Darwinu se dogaja na eni ulici, ki pa niti približno ni tako prijetna kot Stara Ljubljana, čeprav je lokalov morda celo več. Problem je očitno v županu. Ta tukaj ni uspel izriniti carja avtomobila iz ulice, kjer mu ni mesto. Če bi bila tole fuscengerica, bi rekel, da je lepo. Tako pa ni. In niti študentje rikšarji (in rikšarke) s čelado na glavi (po predpisih za kolesarje) ne morejo popraviti grenkega okusa (in vonja) po avtomobilih. Niti vonja po cigaretah. Kadi se vse povprek. Scena, ki močno spominja na Mad Maxa. Ali pa na china town iz Petega elementa. Prihodnost je očitno že tu.

Še nekaj malega o Aboriginih. Opazni so, čeprav so v izraziti manjšini. Nekaj jih je tudi evropeiziranih (ali naj rečem avstraliziranih) in se stopijo z maso. Veliko jih pa leži po tleh in fehtari. Prizor v parku me je prizadel. Skupina pošteno okajenih domačinov lepo prazni steklenice. Poleg mirno stojita dva (bela) bolničarja, na cesti imata parkiran reševalni kombi. Ko bo kateri izmed nadebudnih pивcev omagal, ga bosta pobrala in odpeljala na urgenco. In se vrnila po naslednjega. Rutinsko.



ob tej tabli sem se spomnila na film: število prebivalcev:436 (population 436) ...



na žalost je teh tabel veliko in dosti stvari si ne moreva ogledati ravno zaradi dežja; sva vseeno upala, da je deževna sezona že mimo



tudi reg.tablice severnega teritorija so dolgočasne; lahko bi si dali kakšen znak v tablico in jo popestrili



na tem koncu pa so imeli drugačnega arhitekta kot v WA



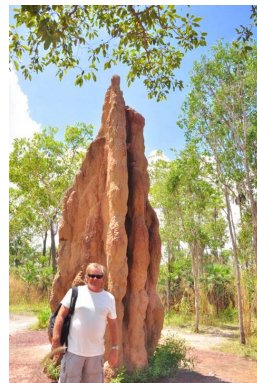
vse polno jih je videti bilo že med potjo in vsi so v špico



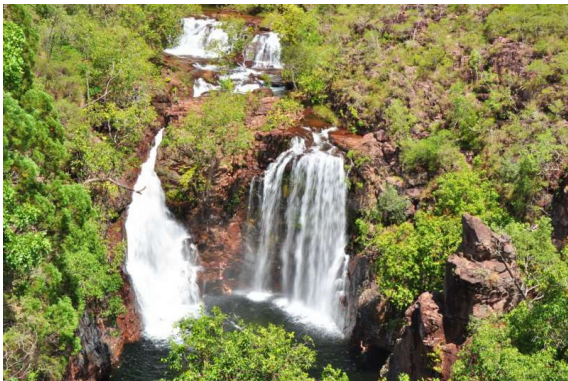
Chatedral Termite Mound piše na tabli za ta velik termitnjak - visok 5m in star preko 50 let



kakor na prvi pogled delujejo zapuščeni, je bilo na nekaterih videti veliko življenja, so pa drobne mravljice, kakih 5mm velike



pa še ena s temitnjakom = kdo je večji, kdo je manjši



Florence Falls v narodnem parku Litchfield



mladeniči so uživali pod slapovi



v Buley Rockhole - lower pools je bila pa kar gneča s kopalci



pa še nekaj cvetov iz tega NPL; včeraj sem videla ob cesti kako so cveteli divji lokvanji

11. april 2014, petek

Darwin - Katherine

Zjutraj najprej še malo site seeinga Darwina. Gostilniško in hotelsko četrt (beri ulico) že pozna, Vesna pozna dodatno še shopping district, danes je na vrsti ogled kulturnih in parlamentarnih zadev. In morja in obmorskih zadev. Marina je čisto simpatična in (takole na prvo žogo) tudi za Malo bi se našel prostor. Mogoče se kdaj še res najdemo tukaj, kdo ve?

Potem pa via Kakadu, narodni park blizu Darwina, velik natančno toliko kot cela Slovenija. Dvajset tisoč kvadratnih kilometrov. Več ljudi nama ga je opisalo kot must see. Ampak. Ne vem, ali sva midva tako strašno izbirčna, razvajena ali pa imava polno rit vsega. No, tolaživa se z mislijo, da sva bila morda le ob nepravem času na nepravem mestu. To, kar sva videla, ni vredno obiska, še manj prevoženih dodatnih štiristo kilometrov. Sploh pa ne 50 dolarjev, kolikor so naju zarubili za vstopnino. Lahko bi se sicer švercala, ker ni rampe, pogajati se pa ni dalo. Res, da sva lahko za ta denar v parku dva tedna, vendar atrakcij ni niti za en poln dan. Vse je zaprto zaradi poplav. Edino po magistralki skozi park in enem krajšem odcepu se da peljati. In ustaviti v vasici Jubiru, kjer ni nič. Niti licencirane oštarije ni. V celem parku ni možno kupiti alkohola. Prevozne niso niti vse asfaltirane ceste, da makadamskih niti ne omenjam. Preko precej glavne, široke, ravne in asfaltne ceste do Ubirrja teče reka. Na cestišču je 70 cm globoka voda. Vidi se sicer nekoga, ki to prečka s terencem, vendar z našim avtocestnim avtom - ni šans. Če bi zapeljal notri, naju lepo odplavi med krokodile. No, ja - še malo tolažbe: sem bil tudi že na smučanju z dražjo karto v žepu in sem lahko samo iz oštarije opazoval zaprto smučišče. Da najprej pometem pred lastnim pragom.

Po glavni (in danes edini prevozni) cesti se vozi precej cestnih vlakov. Skozi narodni park. Jasno, saj je tudi rudnik (skoraj) v narodnem parku. Rudnik urana. To jih prav nič ne moti, naravovarstvenikov. Vlakovne kompozicije imajo (tako vidim napisano na tabli ob cesti) omejitev dolžine na 53,5 metra. Šlepar in še tri prikolice.

Kakorkoli, videla sva močvirje, polno cvetočih lokvanjev. Obljubljenih ptic ni bilo na spregled. Ob cesti sva videla tudi nekaj kengurujev (sem do časa bremzal) in pa nekaj bivolv (tukaj sem še bolj do časa bremzal - razlog je podoben, le da bi v tem primeru ob trku ta-kratko odnesla midva). Krokodile nisva odplula gledat. Če bi bil na voljo hiter močvirski čoln z letalskim motorjem, bi morda ponovila zabavo iz Evergladesa, da spet občutiva piš 50 vozlov med lasmi. Počasi pa sva plula med krokodili že z Malo. In ko smo že pri piših, danes ponoči bo NE obala Avstralije občutila piš 135 vozlov. Ita, ciklon četrte kategorije, prihaja na obisk.

Ogledava si še aboriginske slikarije na nekaj skalah (hvala bogu, vsaj teh nekaj asfaltiranih kilometrov odcepa od magistralne ceste je bilo prevoznih). Umetniške vrednosti spet ne bi komentiral, bi pa pripomnil, da me je malo zmotilo dejstvo, da so te 20.000 let stare slikarije nastale leta 1964 (AD, da ne bo pomote - takrat sem bil jaz star štiri leta). Tako piše na tabli pod skalo. In piše tudi, da je to povsem normalno, saj so aborigini itak vedno slikali slike na slike. Hmmm... Nategunac? Ne, genialno! Tega bi se sem lahko prišli učiti še celo Novozelandci!

Povzetek: to kar sva videla (za do sedaj najdražjo vstopnino v kateri koli narodni park kjer koli na svetu, kjer sva že bila) je vredno ocene "jedan manje". Tako oceno sem namreč dobil po koncu obuke v nam dragi JLA za pokazano znanje strojevo koraka. In toliko sem si takrat tudi zaslužil. In tale park danes tudi.

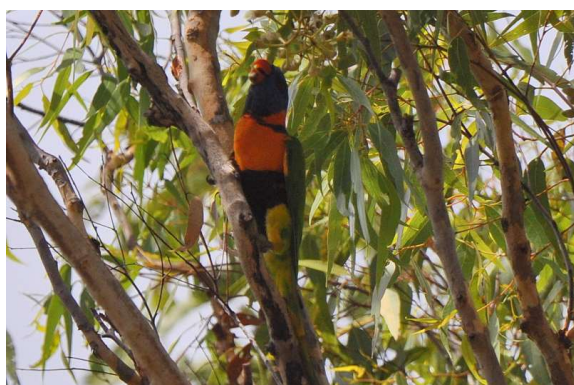
V Katherine zavijeva kar v mestni hotel. Petek je in v hotelski oštariji je živa muzika. Duo Nikadčuo igra. Jeva meso in moram priznati, da je bilo tokrat zelo dobro. Ali pa sem se že tako adaptiral, kaj vem? Dejstvo je, da je Avstralija ena najprimernejših dežel za shujševalno kuro. Prav nobene motivacije za hranjenje ni. Rezultat? Dve luknji na pasu sem že premaknil, kmalu bo tretja in potem jih zmanjka. Upam, da se spraviva v drugačne dežele, še preden bom potreboval rokodelca za luknjanje pasov. Niso pa vsi mojega mišljenja, jasno. Včeraj sem pri plačevanju goriva v taistem mestu opazoval fanta, ki si je privoščil pošteno vrečko pomfrijia politega s konkretno količino tekoče čokolade. Hmmm... In dečvi, ki mu je to prodala je bilo vse skupaj povsem normalno. Le, da je vajri-hijt (verjetno: very hot) je ves čas ponavljala.



Mitchell street v Darwinu kjer sva spala, jedla in nakupovala - v petek je bilo živahno na tej ulici tako popoldne, še bolj pa zvečer



ribiška luka v Darwinu ima zapornico - glej desno na fotki



prvi ptič, ki sem ga ugledala v parku Kakadu je bil izredno živahne barve - papagajček visoko na drevesu



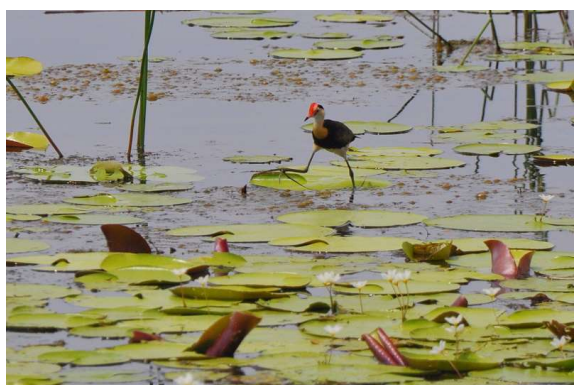
ob poti nenavadne palme



očitno sva prišla v času, ko lokvanji cvetijo



do kamor ti seže oko sami lokvanji; v suhi sezoni je menda to vse suho, brez vode



eno žive barve močvirsko ptico sem pa le zabeležila s fotičem!



še ta avto je komaj pripeljal skozi, midva z našo toyoto, ni šans!



no, tudi peš se ni dalo hoditi !



takih tabel je bilo danes nešteto, a krokodila nisva videla niti enega! da ne govorim o tablah za prevoznost cest: povsod je pisalo zaprto! očitno deževna doba še kar traja tukaj



art arbožini



še zadnji posnetek iz Kakaduja - buffalo

12. april 2014, sobota

Katherine - Alice Springs

1200 km je do Alice Springs. Če bova smela voziti 130 km/h ni problema. Probajva! Vendar. 130 km/h je omejitev le del poti, zadnjih 300 km je ... brez omejitve. Brez omejitve! Deutschland uber alles! No, v Dojčlandu to velja le na avtobanih - in še tam ne povsod. Tukaj pa kar na običajnih cestah. Resnici na ljubo, najbolj prijetno ni srečanje z objektom, ki se ti približuje s 400 km/h (sva preverila!) in poleti mimo dober meter stran. Je pa hitro. In drago. Poraba naše Toyote se dvigne na dvajset litrov, range pade iz 800 km na 300 km. Cena bencina v outbacku pa, no ja. Dva dolarja in deset centov na liter. Preračunano na 1200 km je to 500 dolarjev. Hmmm... Tale tabla, ki oznanja "You are entering no speed limit zone" - tudi če je ne bi bilo. Kaj hitro se človek vrne nazaj v realnost. In vozi racionalno. Bolj je zanimiva tabla s podnapisi - navodili, kako se vozi v "no speed limit zone". Predvsem ne smeš voziti hitreje, kot znaš in pa nikakor ne smeš voziti hitreje, kot gre tvoj avto. Za povrhu moraš paziti na živali in ljudi ter ponoči voziti počasneje. Precizna in natančna navodila, ni kaj.

Dan torej mine v vožnji. Ustaviva se dvakrat za pit stop, kjer mehaniki zamenjajo gume in natočijo gorivo. In pa dvakrat na atrakcijah. Prva je bila vredna ogleda! Bazaltne kroglice, nametane vse povprek, ostanek razvoja površja Zemlje zadnjih 2,7 milijarde let. Ja, Avstralija je star kontinent. Saj, zato je tudi za naše oči, ki so navajene mladih evropskih gorstev, tukaj tako odštekana pokrajina. Lepo in vredno ogleda. Všeč je bilo očitno tudi domorodcem, ki na tem delu svoje zemlje že tisočletja izvajajo rituale. Tukaj se v skladu z njihovim verovanjem dotikata naš čas in sanjski čas. In če si dovolj dojemljiv, lahko srečaš ljudi iz sanjskega časa, se z njimi pogovarjaš in se od njih učiš. Sprehajajo se na okoli in ves čas so prisotni, le znati jih moraš videti. In biti previden, da tudi tebe ne potegnejo v sanjski čas. Duhovi, bi temu rekli v naši kulturi. Čeprav sama na žalost ne verjameva v take zadeve, je svet v Karlu Karlu tudi za moje oči mističen. Lepo.

Manj lepi so ogromni betonski spomeniki ob cesti. Big Man Walking, se kličejo. Ustaviva se, Vesna pofotka, in greva dalje. Glavna atrakcija teh spomenikov je art gallery. Souvenir shop, v prevodu. Še mimo ene take atrakcije se peljeva in se niti ne pomisliva ustavljati. Center stikov z neznanimi letečimi predmeti, NT UFO Contact Center. Suvenirdžinica, poslikana s pajaci iz Vojne zvezd, Bližnjih srečanj in Zvezdnih stez.

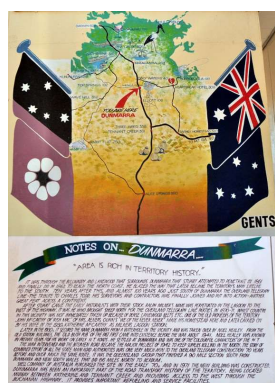
To je pa tudi več ali manj vse, kar lahko ponudi Stuard Highway na odseku od Katherine do Alice Springs. Tisto, kar sva oba najbolj pričakovala, ta cesta ni ponudila. Puščavo. Pričakovala sva vožnjo skozi odštekano rdečo puščavo. Nekaj

podobnega, kar sva doživela v Kalahariju na meji Južne Afrike z Namibijo. Pa nič od tega. Pokrajina ob cesti niti ni savana, prej bi temu lahko človek rekel bušlend. In, presenetljivo, bliže kot sva Alice Springs (geografičnem centru Avstralije, zelo oddaljenem od vlažnih oceanov), več mlakuž vidiva ob cesti. Kaj tako izgleda avstralska puščava?

Alice Springs je resno mesto. Vsaj dve cesti z lokali ima. Na eni se nastaniva, na drugi večerjava. Nastanitev je po principu instrumental landinga. Glavno vlogo odigra telefon (ki mu naročiva, naj najde hotel v centru za 50 evrov). Jaz samo volan vrtim in najdemo se parkirani ka-triba. Soba je tokrat prostorna z dvema zakonskima posteljama, vsako v svojem prostoru. Ima tudi eno omaro za obleke in drugo omaro z večjem in kopalnico. Ta, druga omara, je sicer popolnoma običajna kopalnica in res ne vem, zakaj si je arhitekt zamislil, da so vrata v kopalnico kar taka kot za omaro. Sto ljudi, sto čudi.

Večerja je v stilu outbacka. Vesna vseka četvorčka (krokodil, kenguru, emu, kamela), jaz (udomačenega) bivola. Za sladico pade še enkrat krokodil in za pijačko flaška shiraza iz Barosse. Ko vstopiva nas posadka nekajkrat pobara od kod sva. Vztrajno trdiva, da iz Slovenije. S tem jih spraviva malo v zadrego, ki jo relativno elegantno rešijo. Na mizo nama postavijo - evropsko zastavo. In tako smo v oštariji sedeli Avstralci, Nemci, Švicarji, Angleži, Danci in Evropejci.

Pa še tole o Alice Springs: imajo pravega župana. Sredi mesta se vije fuscgengerica. Polna pijanih Aboriginov...



ena od postojank med potjo - Dunmarra



med potjo več ali manj bush, termitnjake je imel v rokah
spet drug arhitekt-ti so bolj v špico



no, ko je bila vožnja po lastni presoji, je Tone preizkušal
jakost motorja Toyota



Karlu Karlu - jajčaste oblike skale



včasih pa kakšno jajce tudi počí



nekateri prav posrečeno zloženi en na drugega



ob cesti 2,5 km dolgo so se valili ti ogromni kamni živo rdeče barve



teh rož je ogromno, ampak listi so pa lepljivi in ker sem se preveč smukala okoli njih sem imela polno obleko teh lističev



na vrhu hribčka mesteca Alleron je betonski xxxm visok-imenovani Big Man walking



spodaj pa verjetno njegova žena z otrokom - vse v ogromni velikosti



ko je Tone stopil v sobo, je rekel, da jo je treba zamenjati, ker ni kopalnice; no, ko pa je omaro odprl, si je oddahnil



oštarija v Alice springsu je bila polna starih potujočih torb, kož krokodila, kenguruja ipd., raznih napisov, slik ... skratka slikovita, prijetna z lesenimi mizami (!), hrana

odlična, skratka po dolgem času dober ambient, pa čeprav za turiste-no, pa gužve t

13. april 2014, nedelja

Alice Springs - Ayers Rock (Uluru)

Čim prej na pot, čim prej bi bila rada v meki avstralskega turizma. Uluru si greva pogledat. Okolica ob cesti se sicer malo spreminja, vendar to še vedno ni pokrajina, kot sem jo pričakoval in si jo slikal v glavi, ko sem bral o centralno avstralski puščavi. Yulara je umetno mesto dvajset kilometrov pred Ayers Rockom in z eno samo industrijo. Turizmom. Najprej si urediva sobo. Telefon je povedal kaj in kako je možno, pa za vsak primer preveriva še na infotu. Ne ljubi se jim delat, ne belim, ne rumenim. Prav dolgočaseno zdrdrajo tisto, kar itak že veva. In jih razočarana zapustiva in se vseliva v hotel. Malo sva se bala, da bo gužva, ker so se že začele avstralske velikonočne šolske počitnice, pa ni panike. Prav lepo umirjeno je vse skupaj, turistov nas je ravno prav. Prostora v hotelih in oštarijah pa tudi kolikor hočeš. Dan je idealen za izlete v naravo. Popolnoma brez oblačka z lahnim vetričem pri 26 stopinjah Celzija. Brez klobuka in brez vode plezava po potkah. Ponoči se shladi in zjutraj sva imela v Alice Springsu 14 stopinj. Klimo v avtu sva vključila šele ob enajstih.

Potem pa - akcija! Takoj dalje, smer narodni park Kata Tjuta. Slabih 50 km je do tja in vmes so (kao) peščene sipine. Peščene so bile, vendar ne sipine, ampak muhe. Peščene muhe! Joj, kako so sitne. Vesna problem reši tako, da si na glavo povezne burko in je rešena. Kaj pa jaz? Je kdo že videl pravega desca s feredžo na glavi? No, vsaj pokrajina je lepa. To še vedno ni puščava, čeprav jo kot tako reklamirajo. Prej bi to lahko imenoval savana ali kvečjemu polpuščava. Vse polno je grmovja in tudi nekaj dreves se najde. In pod njimi je trava. Pod travo pa popolnoma rdeča mivka.

In iz tega ravnega sveta se dvigajo granitni bloki, skale, monoliti. Rdeče barve. Izrazito rdeče barve. Sveti kraj. Med dvema takima granitnima blokoma, visokima po tristo metrov, hodiva, preskakujeva potočke (sredi puščave?) in se z osuplostjo ozirava v višave. Nobena fotografija, noben film ne more pričarati tega vtisa. Te vznesenosti. Res je, to je mističen kraj. Kraj, kjer se zlivata sedanji in sanjski čas. Čas našega bivanja in čas kreacije sveta. Po ogledu Walpa Gorge sledi ogled Walley of the Winds. Prva zadeva je definitivno "must see", druga pa "lepo, če si že tukaj, sicer pa nič pretresljivega". Ko sem hodil po Walpa Gorge sem imel ves čas v spominu Petro iz Jordanije. Ne vem zakaj, ampak podobno mistična in lepa mi je bila. Morda je na Ganimedu podobno. Ne vem, nisem še bil. Nihče še ni bil.

Pozno popoldan je končno na vrsti skala. Uluru. Res je impozanten, res je nekaj posebnega! Največji monolit na planetu Zemlja. Ogromen kos granita rdeče barve. Nobena fotografija ne more pričarati te mističnosti, te veličine, tega žara! V popoldanskih urah je od daleč videti vijoličast, od blizu pa žareče rdeč. Naokoli greva precej na hitro. Pozna sva. Toliko stvari je za videti, pa tako malo časa imava. Začneva na Mala walk. Če je skala sveta za domorodce, je ta del skale svet tudi za naju. Mala v jeziku domačinov tega dela Avstralije pomeni Wallaby, vrsto malega kenguruja. Mala nastopa tudi v zgodbi iz časa sanj, ki opisuje nastanek Uluruja. Na tem delu je tudi zavarovana pot na vrh, ki pa jo nameravajo za stalno zapreti. Uluru je sveti kos granita, ne gre da bi homo turistikus proti plačilu capljaj po njemu. Upam, da jim namen uspe. Če ne zaradi drugega, vsaj zato, da pokažejo, da ni vse v denarju. Da je nekaj tudi v zlatu in diamantih.

Res je veličasten ta diamant sredi ravnine. Ni čudno, da so Uluru Aborigini občudovali in se ga bali. In tako je še vedno. No, bi bilo, če jim beli skale ne bi bili zaplenili. Saj uradno so jim jo vrnili, neuradno pa... Aborigini imajo drugačno percepcijo sveta, ki nima veze s potrošništvom in belo pridobitniško mentaliteto. Oni bi samo radi živeli naprej v miru s svojimi navadami. Jemali in dajali naravi kar potrebujejo sami in svet okoli njih. In nič drugega. Turizem ni del njihove kulture. Denar še manj. Vendar. Ta skala je za bele okupatorje rudnik zlata. Podatek, da je tukaj pet tisoč turističnih postelj pove vse. Umetno zgrajeno mesto poleg skale z monopolnim resortom in z do neba navitimi cenami za (pod)povprečne storitve je dovolj močan razlog, da beli človek tega ne bo več spustil iz svojega objema. Ako ne milom, onda silom! Saj na koncu se vedno vse skupaj konča z enim in istim skupnim imenovalcem: pravilom močnejšega.

Nazaj k meditacijam. Ob 18:31 zaide sonce. Takrat moramo biti vsi turisti zbrani na enem mestu. Sunset view. Malo sva že pozna in v zadnjem trenutku pridirjava (ko šljivi omejitve!) na pravi lookout. Vesna na fotosešn, jaz na opazovanje

nadebudnih fotografov. Moram priznati, da me ta scena precej bolj zanima kot fotka skale, ki sem jo itak že nič kolikokrat videl na razglednicah. Tisti s kamperji so si do časa postavili platnene stole v prvo vrsto, odprli flaško rujnega in lepo v miru s fotičem v roki uživali v vinu. Bravo! Oni, bolj naspidirani s terenci, so na streho postavili tripod in tako z malo višje perspektive posneli skalo. Večina raje je, podobno kot midva, postopala naokoli, gledala skalo kot deveto čudo in od časa do časa stisnila na sprožilec. Če bi hotel narediti seznam vseh čudes, ki danes znajo narediti fotografijo, bi bilo to tukaj res enostavno. Od profi opreme, do goprojev, žepnih fotičev, telefonov in celo tablic. Photokina v malem. Pogled mi obstane na čedni mladenki prijetnih oblin. Že to samo po sebi je zadosten razlog za opazovanje, če dodam pa še njeno vedenje (v tej besedi se e prebere kot e in ne kot e) o fotografiranju, pa sploh. Fotografira s pravim kanonom, vrednim nekaj debelih jurčkov. In težkim nekaj kilogramov. Naredi fotko, jo pogleda in - ni zadovoljna (pol kilometra oddaljeno skalo je slikala s flešem, op.a.). Ponovi in - rezultat je enak. Tuhta in tuhta kaj storiti. In končno stuhta. Iz žepa potegne telefon, naredi fotko (poceni telefoni običajno nimajo fleša) in - eureka! Kakšno veselje!

Natočim do sedaj najdražji bencin po 2,17 dolarja za liter. Tole je pa krepko dražje kot v Deželici! Okroglo 100 dolarčkov jim dam za to, kar sva prevozila danes. Nekaj pojeva kar v sobi in potem na pivce. Napaka! No, s pivcem ni nič narobe, napaka je bila, da sva jedla v sobi. V hotelu imajo Outback BBQ, sam si spečeš kos mesa in dodaš priloge po želji. Pa tudi to ne bi bil razlog za obžalovanje odločitve, če ne bi videla jedilnika. Buffalo, krokodil, kenguru, emu, kamela in (hmmm, kot specialiteta outbacka?) navadna krava. Vse v enem paketu.



če si fajn žejen greš na hitri nakup, drugače pa na počasnega :); teh trgovin z alkoholom je ogromno; no, saj cene alkohola so kar visoke v trgovinah



najin prvi pogled na Uluru čez dan; od daleč je bil kar roza barve videti



Kata Tjuta - ista kamnina kot Uluru, tudi višji, le oblike je drugačne



Kata tjuta je veličastna, njene velikosti-ogromnosti fotka ne more prikazati



muh je ogromno in lezejo ti v nos, ušesa in če imaš smolo, ti še v usta prileti; že pred časom sem si nabavila mrežo, tako, da vsaj diham in gledam lahko normalno - kjer je vroče so povsod muhe, pa ne glede na to ali je kje človek ali ne; danes je bila mno



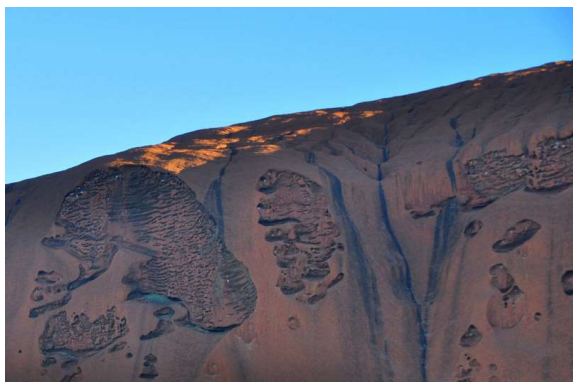
Uluru se vidi že izredno na daleč, kajti visokih gozdov in hribov tukaj ni



soteska v kata tjuti



luna in mars ? ah ne, le rob Uluruja z lunco



take brazgotine se najdejo na Uluruju - Tone je sicer videl nos, ušesa ipd....



ogromna skala razžarjeva s strani sonca



moja malenkost z Ulurujem v ozadju



tukaj je pa sonce že skoraj zašlo, pa vendar se je še na veliko fotkalo: nekateri so zlezli na avtomobile, drugi sedeli v stolčkih, tretji pa smo stali na nogah

14. april 2014, ponedeljek

Ayers Rock (Uluru) - Alice Springs

Če gledamo sončni zahod, bomo pa tudi sončni vzhod. Ideja se zdi dobra, a le na pol uspe. Jaz spim dalje. Itak imava samo en fotoaparat. Telefonirat Uluruju pa tudi ne mislim. Jutro je kar hladno, 12 stopinj pokaže termometer v avtu. Dolge hlače in pulover. Imava pa kasneje preko dneva idealno vreme. Brez oblaka, malo pihlja, temperatura 22 stopinj. Še muh je manj, kot včeraj.

Za par jutranjih fotk je potrebnih 50 km vožnje. No, morda se to še splača, sigurno se pa ne splača ogled Kings Canyona. Ob poti leži, pa si ga skočiva pogledat. Tole "ob poti" pomeni skoraj 350 km dodatne vožnje. Se splača? Zadeva je povsod opisana kot "must see". Vendar. Vse skupaj je le en sprehod po skalah, brez da bi videla kaj pretresljivega. Hoja po (asfaltiranih) planinskih poteh. Hej, kaj takega lahko počnem doma. Pravzaprav, ne morem. Planinske poti pri nas so - planinske poti, pač. Če je bilo včeraj vse skupaj veliko doživetje, je tole danes precej mimo.

Še bolj mimo se izkaže, ko ugotovim, da je cesta, po kateri sva nameravala nadaljevati vožnjo, označena z velikim in jasnim napisom. Road closed. In za povrhu odpade tudi rezervna varianta, ki bi nama prihranila 200 km. Road closed. Tako nama ne preostane nič drugega kot plan C. To je tisti plan s prej omenjenimi 350 dodatnimi kilometri. Precej dežja je padlo zadnje dni preden sva prišla in ceste so neprevozne. Do sedaj sem poznal kamnito, slano in peščeno puščavo. Sedaj poznam še blatno puščavo. Kako resna je ta puščava v Avstraliji najbolj zgovorno pričajo črede goveda, ki se mirno pasejo ob cesti. Očitno so z genskim inženiringom Avstralci na skrivaj razvili krave, ki delajo na pesek in za svoj pogon ne rabijo niti vode. Saj se vendar pasejo v puščavi. Bravo!

No, da bo resnici zadoščeno, vidiva tudi kamele. So namenjene prevozu turistov iz hotela na sunset večerjo. Večinoma so lepo pospravljene za ograjo, nekaj jih je pa ušlo tudi izven. Takih, brez grbe.

Alice Springs pozna, sva skoraj že kot staroselca tukaj. Tokrat si izbereva drug hotel. Takega, ki nima kopalnice v omari. Cena je ista, nudijo več (česar itak ne rabiva), je pa bolj iz mesta. Oni je bil na fuscengerici, ta je kilometer stran. Alice Springs je namreč ogromno mesto z 28.000 prebivalci, med vožnjo vidim kašipot, ki usmerja k Eastern Suburbs. V množini. Na večerjo h Kitajcu in potem za računalnike. Danes imava v sobi zastoj (slabo delujoči, hic!) internet.



Uluru ob 7. uri, ko ga je obsijalo sonce



vse nebo je razžarjeno okoli Uluruja, v ozadju pa se vidi Kata Tjuta



jutranja telovadba pod Ulurujem



začetek Kings Canyona



soteska v Kings Canyonu



in pa Kings Canyon v vsej svoji velikosti



bodeči grmi v Kings Canyonu



kamele v bushu se mirno pasejo brez varuhov



le katera živalca je to, da naredi tako majhno luknjico skozi vrtino?



..pa še malo rož iz te t.i. puščave



Mala, tam daleč proč v NZ, malo te pa že pogrešamo

Pacifik 2014

Queensland, Avstralija

15. april 2014, torek

Alice Springs - Mount Isa

Spet je na sporedu (vsiljen) ogled outbacka. Počasi sem se ga že naveličal. Cel ljubi dan ena sama ravnina. Zadnjih sedemsto kilometrov le eno mesto, en roadhouse in ena policijska postaja. In muhe. Edina atrakcija je tabla, da smo dobrodošli v Queenslandu. Samo ne vem, kakšna dobrodošlica je to, ko so pa spet omejitve hitrosti. Moram priznati, da sem se kar navadil na 130 km/h in tudi "no speed limit zone" je bila prijetna popestritev. Za današnji dan nama je Google izračunal, da se bova vozakala 14 ur in pol, pa sva prišla v devetih in tričetrt. Še Google ni več tisto, kar je nekoč bil. Jasno, kako pa naj ve, kako hitro bova vozila, če pa ni omejitve.

Mount Isa je eno brezvezno rudarsko in industrijsko mesto sredi ničesar. Točneje, sredi outbacka. Kar je pa itak sinonim za nič. Prespala bova in jutri takoj dalje. Na večerjo ni kam, same fastfudžinje. Le po hotelih so restavracije. Tudi v našem je ena. Ampak. Spet sama avstralska hrana. No, rumpsteak je v akciji za 8,95 dolarja, kar je izredno poceni - običajne cene so nad 20 dolarjev v pajzlu in nad 30 v normalni oštariji. Preveriva ga. Ni ravno prva liga, nekje na povprečju zanič avstralske hrane. Je pa vsaj poceni.

Še na pивce, na maile in ostalo delo. Dan, ki ni ravno v za anale...



...in tako se je začel današnji dan



to je fotka posneta med vožnjo v mestecu severnega teritorija; aborižiji postopajo, posedajo, tako kot več ali manj v vseh mestih AU



....in, ko se ti že malce trga v glavi od dolgočasne vožnje, se ustaviš in oblečeš termitnjak; tega je kar veliko videti na tem koncu



ta termitnjak je pa kot ena ogromna ženska



taka okolica naju je spremljala dolgoooo



so sicer majhni odtenki v drugačnosti okolice, pa vendar :)



se pripelješ po 300km s praznim tankom in zagledaš to tablo



novo osvojena država Queensland (kratica QLD) - tabla polna grafitov, omejitve nizke, in kamor ti seže oko - ravnina



eno izmed redkih naselij: montažne hiše, dvignjene od tal - verjetno zaradi poplav, kadar je močno deževje?



pa spet ogromno polj termitnjakov



črpališč vode ni veliko videti



....in tako končal dan :)

Tone je bremzal na črto, da nismo imeli za večerjo preveč mesa; današnji izplen: savane na savano, prevoženih xxx km in konca še ni ...nadaljevanje jutri :)

16. april 2014, sreda

Mount Isa - Longreach

Še vedno smo v outbacku, je pa vseeno malo drugače, kot je bilo prejšnje dni. Najprej: tale savana izgleda precej bolj puščavsko, kot ona puščava v centralnem delu. So pa tudi tukaj goveda. In kenguruji. Ogromno (večinoma povoženih) kengurujev. Celo sredi mesteca na travniku pred hotelsko sobo jih zvečer nekaj vidiva. Na vprašanje receptorki, kako to, le zamahne z roko in razloži, da kenguruji pač pridejo in odidejo. Podobno, kot ptice priletijo in nato tudi odletijo.

Mesteca oz. vasice (še bolje: zaselki) so posejana na sto ali toliko kilometrov. Imava se kje ustaviti. In se ustavljava. V Cloncurryju naju teta volunteristka pri 75 letih v info centru lepo opremi s knjižicami in kartami (le zakaj imava Lonely Planet, ko so pa te zastonj brošure precej boljše?). V tavernah, kjer se ustavljava, srečujeva iste ljudi, z njimi malo poklepetava in nato gremo vsak po svoje naprej. Do naslednjega zaselka in naslednje taverne, kjer se spet srečamo. Tako, kot jadralci na plovbi z vetrom od otoka do otoka. Isti avtomobili, isti obrazi.

Dve taverni sta še posebej vredni omembe. Prva je v McKinlayu, kjer so snemali Krokodila Dundeeja. Mestece (population 20) je res odštekano. Imajo vse. In 20 ljudi pošlihta vse: bencinsko črpalko, hotel, cerkev, vrtec, info center, avtobusno postajo, knjižnico, oštarijo, kamp in policijsko kmetijo. V avstralsko angleškem slovarju namreč preberem, da pomeni station (napis, ki ga redno videvava, ko se voziva skozi outback) veliko kmetijo. Police station je torej po slovensko policijska kmetija, bi rekel.

Sledi Kynuna (population 20) z izredno pomembno oštarijo, kjer je Banjo Paterson (je že kdo slišal zanj?) sedel pijan za šankom davnega januarja leta 1895 in prvič zabrundal Waltzing Matilda. Big success! Za nekaj dolarjev donacije Royal Flying Doctorsem si popotnik kupi pravico, da se s flumastrom podpiše na steno tega tako pomembnega lokala. Tudi midva sva se. Se mi pa zdi, da je ta umetnost nekako tako, kot aboriginska. Piše se novo preko starega. Važno je, da dolarji kapljajo v kovinsko škatlo.

Waltzin Matilda je za ta predel tako pomembna, da se po njej imenuje kar Matilda Hwy. In jo spet srečava v naslednjem lokalu v naslednjem mestu, Wintonu (population 1321). Tukaj je tale Banjo sedel, pil in takrat končno tudi zapisal pesmico aprila taistega leta. Tukaj je bila zapisana, to je strašno pomembno. In Banjo Paterson je tako ena izmed zelo pomembnih osebnosti, povezanih z mestom. Druga taka osebnost je Lyndon Johnson, ameriški predsednik, ki se je med drugo svetovno vojno nekako rešil iz padlega letala in eno noč prespal v hotelu v tem mestu, preden so ga deportirali nazaj v vojsko, da se je boril naprej. Pomembna osebnost je tudi neki Lin Chin, ki je na štantu pred mestnim hotelom kar nekaj let prodajal zelenjavo. Tako piše na velikem plakatu in tako je potem že res. Res je tudi, da imajo na stropu lokala na vogalu glavne ulice obešenih kar nekaj zanimivih zastav. Med drugimi srbsko in pa zastavo DDR.

Dalje. Do velikega mesta, Longreach (population 3673). Mestece ima popolnoma spodobno letališče, kjer vidim Quantasovo jekleno (no, aluminijasto) ptico, ki lahko z enim poletom populacijo mesta spremeni za krepkih 5%. Le kaj počne tukaj? Nastaniva se v (pre)dragem hotelu za 75 evrov. Res je, da imajo praktično vsi hoteli (tudi tisti s sobami v kontejnerjih) bazen in podobne pritikline, pa jih midva ne potrebujeva in ne uporabljava. Bolj bi bila vesela, če bi našla zadevo, ki bi bila cenejša in brez teh kozmetičnih dodatkov. No, saj se najde cenejše v raznih holiday parkih, vendar tisti standard nekako ni po najinem okusu. Hja, še vedno sva v outbacku sredi šolskih počitnic in cene so pač navite. In spet prisegava na azijsko kuhinjo. Potem pa na delo, branje kaj se nama bo zgodilo jutri in potem na spanje.



Cloncurry - mesto s 3.500 prebivalci; tur.info z malo muzeja in prodajo mineralov



no, pa gremo spet v outback - hm, a smo sploh šli ven iz njega?



...taka pokrajina naju je spremljala pretežno danes



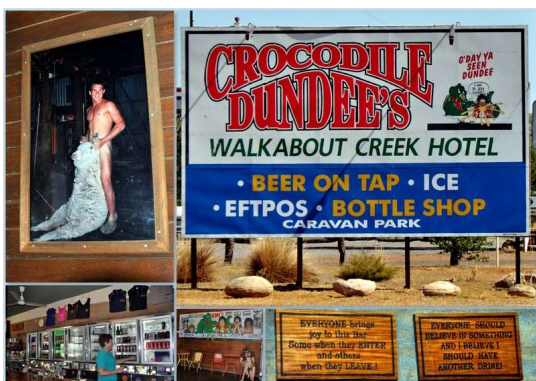
vroče je pa tudi bilo zunaj: 36C, sončno in ogromno muh ...



vasica McKinlay ima 20 prebivalcev in
črpalko, policijo, cerkev, hotel ...



celo mestece je bilo menda je bilo celo mestece scena za film krokodil Dundee



notranjost hotela Walkabout Creek hotela - na stenah je moč videti in prebrati različne zadeve; no, fotka strižca ovc v adamovem kostimu je bila zanimiva fotka; fotka s

kelnerco v pubu je pa za Toneta



...in potem nadaljevali v naslednjem hotelu-pubu, ki je bil čez 100 km v vasici Kynuna



parček je na poročnem potovanju - hitro smo se našli na skupnem klepetu



tako, pa sva tudi midva zabeležena na steni hotela v Kynuna ter v knjigi gostov



mestce Winton - 980 prebivalcev - več hotelov in kpl vse kar je potrebno za delovanje mesteca



notranjost hotela-puba Cattersals mesteca Winton; v trgovinah sem videla prodajati prave kavbojske škornje in tukaj na tem koncu nosijo moški prave kavbojske klobuke

17. april 2014, četrtek

Longreach - Charleville

In tako sva prispela v Liliputanijo. Midva, Guliverja. Končno vem kako izgleda ta dežela, Liliputanija. In vem, kje se nahaja. Jonathan Swift se je motil, Liliputanija se nahaja južno od Longreacha v Queenslandu v Avstraliji. In sploh ni tako majhna, kot je opisana v knjigi, več kot 500 km meri v dolžino. In sploh ni res, da je tam vse majhno. Le cesta je majhna. Ostalo je povsem normalne velikosti, tako kot midva. In vse kar sva pripeljala s seboj. Še huje, tudi road traini, ki jih srečavamo, so vsi normalne velikosti. Vse je guliversko, le cesta je liliputanska. In po taki cesti sva naredila 550 km. Če bi Guliverjeva potovanja napisal srbski pisatelj, bi se dežela Liliput sigurno imenovala Uzakuput. Resnici na ljubo se nekajkrat v tej enodimenzionalni deželi pojavi še druga dimenzija. To je običajno 5 km za tablo "Overtaking opportunity 5 km ahead". Tam se enodimenzionalna dežela iz 3 m razširi na 5 m široko črto. Pa prehití road train na 5 m široki cesti, če znaš, Tonček!

Vendar ni vse tako črno. Tale Liliputanija skriva kar nekaj skrivnosti. Stonehenge je že ena izmed njih. In spet ni res, da je Stonehenge na Otoku. Nahaja se Avstraliji, 150 km južno od Longreacha. In tudi to, da so tam kamni, ki sestavljajo koledar, je zabloda. V Stonehengu so iz kamnov sestavljeni dvodimenzionalni podpisi turistov na platuju ob

enodimenzionalni cesti. Namenjeni so vesoljcem, saj so vidni le iz zraka (vesoljci torej živijo v tridimenzionalni deželi). Tako vem spet nekaj novega: vesoljci znajo brati angleščino. Pardon, avstralsščino. Tako nama namreč razloži mlada punca, Angležinja, ki je prišla sem delat za eno leto. In sedaj je glavna moč v informacijski pisarni pomembnega mesta Stonehenge (population 30). Bojim se, da se bo mladenki, polni energije, že po tednu ali dveh bivanja v tem izoliranem zaporu zmešalo in bo zbežala žurom in fantom naproti nekam na obalo. Če bo sploh našla prevoz. Mislim, da sva bila midva v zadnjem tednu edina turista v uradu.

Še eno tako pomembno mesto obdelava, Jundah, shire center (population 85) in nato se zapeljeva še skozi pomemben Windorah (population 80) direktno k atrakciji dneva, rdečim peščenim sipinam. Na izhodu naju sicer opozarjajo, da je "no fuel for next 380 km", pa naju to ne skrbi preveč. Sipine so vsega 10 km iz mesta. In so res. Sipine, no ja, niso kaj posebnega, so pa lepe. In osamljene. Ko splezaš na prvo, ne vidiš naprej druge, ampak je na drugi strani le (lepo barvita) ravnina. No, če jo skozi oblak muh sploh vidiš. Ne vem, kaj vidi Vesna, ona ima poleg muh pred očmi še feredžo. Ker od tega nisva kaj veliko pričakovala, zato tudi nisva razočarana. Prej morda obratno. Le muhe nama počasi začenjajo najedat živce. V Windorahu nazaj grede le kupiva gorivo, tudi v najino smer je "no fuel for next 250 km".

Tale mesta so res podobno osamljena sredi neskončne ravnine (in muh), kot pacifiški otoki sredi oceana. Samozadostni morajo biti prebivalci tako tu, kot tam. V Windorahu imajo v te namene postavljeno sončno elektrarno, ki naj bi jim nadomestila dizelico. Eksperimentalno. Poleg je postavljen pano, ki mimoidočim lepo opiše zanimivo tehnologijo. S konveksnimi zrcali fokusirajo sončno svetlobo v eno točko in tam proizvajajo električno energijo. Med potjo pozneje malo računam in če sem izračunal v redu, je njihov izkoristek pol nižji, kot na Mali. Ne vidim sicer logike, ampak oni že vedo, kaj počnejo. Sedaj tudi vem, zakaj se taka elektrarna imenuje Solar farm (vetrna pa Wind farm). Beseda station je rezervirana za kmetijo. Res ne bi izgledalo, da bi se kompleks imenoval Solar Power Station, močna sončna kmetija.

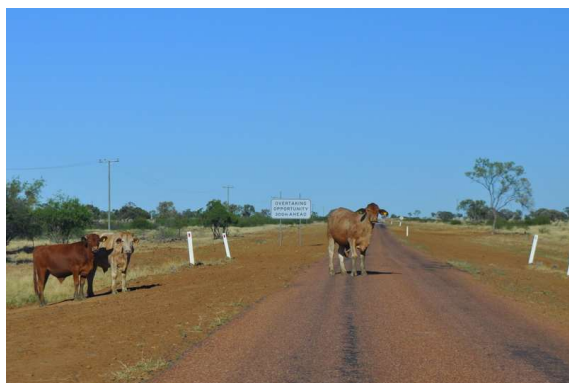
Ura je pozna in rudarsko mesto Quilpie, kjer kopljejo opale izpustiva. Peljeva se skozi, in se strinja, da tukaj nisva ničesar pozabila. Sledi slalom med kenguruji. Tistimi že povoženimi in tistimi, ki bodo kmalu povoženi in zaenkrat še skakutlajo po in ob cesti. In mi parajo živce, da moram večkrat hitro zavirat. Slalomiada se konča ob mraku v Charleville kjer skupaj s teto iz telefona najdeva čisto spodobno sobo za zmeren denar. Natočiva bencin, ker jutri so tudi vse črpalke zaprte. V (aboriginski, kot se tako rada Avstralija sama hvali) deželi je jutri zapovedano (krščansko) brezdelje. Nato v oštarijo, kjer se počutiva odlično. Skoraj najmlajša sva. Le kelnerica, kuharica in receptorka v isti osebi je izrazito mlajša. Večerja pa, no ja. Smoked pork BBQ veliko obeta. Vendar. To je svinjska ribica, pečena v ponvi in polita z Maggi BBQ omako (očitno od tod ime hrani). Kot priloga je zmiksano sladkano jabolko in grška solata, polita s sladkim ameriškim dressingom. In obvezen masten pomfri. Pa jej to, Tonček, če si upaš. Vesna si privošči lokalno specialiteto, ribo barra. Jutri, se mi zdi, bova raje oba jedla ribo. Tuno iz konzerve...



na tej fotki je cesta bila še kar široka; večino poti je bila ožja; in nasproti vozeči avtomobili, road traini....



danes izredno pogost prizor: orli, ogromni krokarji so jedli povožene kenguruje, emuje, krave, ovce ... tukaj na fotki sta celo dva povožena kenguruja



na že tako ozki cesti, ki se zelo redko razširi, se še gospe krave sprehajajo in stojijo, gledajo in se čudijo, le kaj delamo tukaj na njenem teritoriju?



Stonehenge, 30 prebivalcev (pa še teh ni bilo videti)



naslednje mestece na Mathildini cesti je bilo Jundiah, z 85 prebivalci; pa tudi tukaj ni bilo videti kaj dosti ljudi



mestece Windorah z 80 prebivalci, kjer pa niti enega nisem videla! tukaj prevsem hiše iz valovite pločevine,večinoma kar montažne



pogled na cesto po kateri voziva z vrha hribčka



pokrajina od Jundiah mesta naprej



emuji so pred nama stekli čez cesto



solarna farma



pa še zadnje opozorilo pred odhodom iz mesta Windorah



*končno peščene rdeče sipine !!!!!
...in za seboj sva pustila le sledi nog.....*

18. april 2014, petek

Charleville - Maryborough

Zgodaj zapustiva hotel z imenom ... ne more biti drugače, kot Waltzing Matilda. Vreme je sončno, brez oblaka. Že nekaj dni je tako. Pravzaprav sva imela v skoraj mesecu in pol le pol dneva dež na Tasmaniji, eno močno nevihto pred Darwinom in še nekaj malega pršenja en dan v Zahodni Avstraliji. Vse ostalo je bilo sončno ali delno oblačno v različnih izvedbah. Jutra so te dni sveža, popoldnevi prijetni s temperaturami okoli 25 stopinjami. Lepšega vremena si skoraj ne moreva želeti. Ko le ne bi bilo toliko muh v outbacku.

Pokrajina je vse bolj travnata in gozdnata. Bolj, ko se približujeva vzhodni obali, več je poljedelstva in govedoreje. In mest. Kar ne moreva se navaditi, da si mesteca in vasice (take prave, ne tiste s po tremi prebivalci) sledijo na nekaj deset in ne nekaj sto ali tisoč kilometrov. Mobitel dela tudi med vožnjo. To je fino, manj fino je, da dela zato, ker je tukaj dovolj ljudi za doseganje kritične mase. In s tem tudi vozil na cesti. Ko smo že pri mobilni telefoniji: nikjer v outbacku (kjer je signal sploh bil, jasno) ni bilo slabše kot 3G, večinoma HSPA, v mestih z deset ali več tisoč prebivalci pa je že kar standardno LTE.

In še nekaj sva opazila. Radio spet poslušava na področju FM. V outbacku sva ga le na AM, pa še to sva lovila le občasno. Ni kaj, nazaj v civilizacijo sva se vrnila. Voziva se skozi mesta, kar nekaj jih je. V nekaj le-teh se tudi na kratko ustaviva. Še najdalj počivava v večnem mestu. Roma naju je pričakala s country muziko in konjenico. Je bilo pa sicer več ali manj povsod vse zaprto.

Konec dneva se ustaviva v Maryboroughu, Mariboru po naše. Smešno poceni dobiva dobro sobo - kdo bi razumel te cene? Preden se zmrači si greva na hitro pogledat ta Maribor. Sicer prijetno mestece je danes mesto duhov. Vse je zaprto, nikjer ni nikogar. Edino pri Kitajcih se da kaj dobiti za pod zob. In se spet preveč najeva. AllUcanEat. Za povrhu je vse skupaj prirejeno avstralskemu (ne)okusu in poleg hrane pijeja kokakolo. Bljak! Res ne vem, če niso ribje konzerve vseeno boljše.

Zvečer delava in spotoma ugotoviva, da na Frazer Island ne moreva. To ni narejeno za turiste najinega tipa. Vse je potrebno planirati in nič ne gre brez čoporativnega čakanja v vrsti. Brez vodiča in vodnika, bi rekel. Itak sva pa za povrhu zamudila vse razumne roke. Za praznike je razprodano. Pa tudi če ne bi bilo, vsaj nekaj dni prej se je potrebno bukirat in iti na briefing en dan pred odhodom, kjer ti dve uri razlagajo, kako se vozi s terencem. Če nimaš voznškega, kjer je explicitno navedeno, da znaš voziti avto z ročnim menjalnikom, ti terenca sploh ne rentajo. Vse to prebereva na netu ob desetih zvečer in midva sva mislila iti jutri ob osmih zjutraj na trajekt. Naivneža. Kaj meni piše v mojem roza voznškem dovoljenju okoli vožnje avta z ročnim menjalnikom pa itak nimam pojma. Mislim, da nič. Ok, potem pa plan B. Jutri si ga izmisliiva...



mestece Morven z 250 prebivalci se ponša z muzejem miniaturnih stavb-replika starega mesteca; menda vse ročno delo - žal danes na Gday Friday vse zaprto!



Mitchel mestoce z 950 prebivalci



danes se je kar dogajalo v mestu Roma, ki ima 7.500 prebivalcev-mesto kjer kraljuje industrija oil&gas;



po parku Rome so med drugim bila tudi konjenica



Miles - 1200 prebivalcev, razen kakšnih muzejev in večerne oz.jutranje možnosti, da povoziš kenguruja, ni kaj dosti tukaj



Chinchilla - malo mestoce, danes kot mesto duhov; na pionirskem pokopališču videla nenavadne cvetlične-plastično železne aranžmaje ...



Wondai



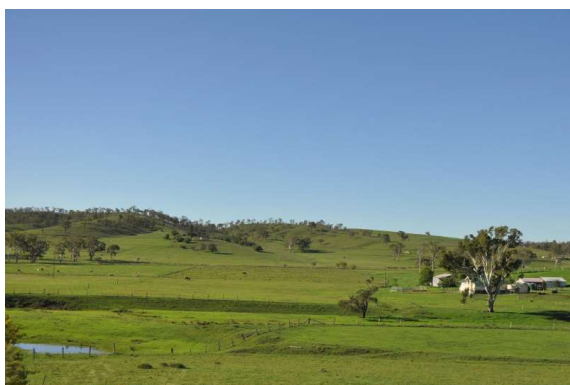
Murgon-vsako mestoce se po svoje trudi kako prepričati mimovozečega,da se ustavi vsaj za trenutek pri njih; kar nekaj km je bil znak za koale-itak jih nisem videla :(



Goomeri



močvirnato območje naju je spremljajo kar nekaj časa



in pa iz puste suhe pokrajine prešli v zeleno, rahlo gričevnato



Maryborough je mesto s 23.000 prebivalci; mestno središče je staro, lepo ohranjeno; imajo tudi marino na reki

19. april 2014, sobota

Maryborough - Brisbane

Ita mi je ušla z monitorja. Čeprav se je na koncu razvila v kategorijo 5, naju ni ogrožala. Ob vzhodni avstralski obali je odvila nazaj na Koralno morje, napovedi za naprej so bile pa, da bo kmalu ugasnila. Vendar. Danes dobim mail od prijateljev, ki so v New Plymouthu, Nova Zelandija, da so imeli tam (in tudi v Aucklandu) pravi kažin. Ita je res začela ugašati, potem je pa ponovno oživila in nad Severni otok prihrumela z močnim dežjem in vetrovi na meji ciklona prve kategorije. Samo vala v marini v New Plymouthu naj bi bilo včeraj med 3 in 4 metre. Upam, da je bilo v Taurangi, kjer je Mala, vse v redu. To je letos že tretji ciklon, ki je pobožal Novo Zelandijo (kjer jih po zagotovilih novozelandskih turističnih delavcev, jasno, nikoli ni).

Midva pa uživava v še enem dnevu brez oblaka in s temperaturami med 25 in 30 stopinjami. Najprej na izlet na morje v Harvey Bay. Še enkrat na info vprašat, če je morda le kakšna opcija za Frazer Island. Ni je. Lahko sicer greva s ferijem peš, vendar naju na drugi strani pričaka samo buš in taksi za 150 dolarjev do prvega življenja. Vozi pa ena ferij linija tudi direktno v nek resort na otoku. Prvi ferij na tej liniji sva že zamudila, drugi je popoldan in potem zamudiva povratek. Če ne gre, pač ne gre.

Raje spijsava kavico na sončku, opazujeva okolico in se malo sprehodiva ob obali in po marini. Med tem pljučkanjem in opazovanjem sem končno doumel, zakaj se reče, da "pelješ psa na sprehod". Tako tudi je, dobesedno. Mamica ga naloži v košaro na elektro triciklu in vsi skupaj se odpeljejo na sprehod. Skrbna mami namreč pazi, da se njen najdražji ju-cu-cu-cu-nja-nja kužek ne bi preveč utrudil. Ah, ja...

Opazujem tudi športne ribiče. Neskončno mnogo jih je. Večinoma so to kar družinske ekipe (celo take sem videl, kjer je poglavar tega malega tropa stal do kolen v vodi in metal mrežo naokoli). Jasno, da sredi dneva nič ne ujamejo. Vendar jim to sploh ne jemlje poguma. Cel dan bodo tako lovili, zvečer pa rdeči kot kuhani raki zavili v lokalni fish&chips takeaway. Saj, če nič ne ujamejo, niti ne morejo vedeti kako riba izgleda v resnici in jim potemtakem itak lahko karkoli prodajo pod imenom fish. Ma, zabava mora biti. Važno, da je njihov ribiški pribor boljši od sosedovega...

Potem počasi postaneva lačna tudi midva. Na kosilo se nameniva na Rainbow beach, saj je samo okoli 100 km naprej. In greva. In prideva. In najdeva ... same fišnčips tejkavejdžinje. Groza. In ljudje to celo jedo! Midva ne. Saj imava vendar še vedno ribje konzerve v avtu. Pogledava si kako se tukaj hodi na plažo. Takole gre to. S terencem se odpelješ po mivkasti

plaži do izbranega mesta, kjer si postaviš senčnik kar ob jeklenem konjičku. In tam veselo poležavaš. Nimava terenca, zato greva naprej in v Brisbane. Tudi plan B (kosilo v naslednjem mestu, naslednjih 100 km naprej) je propadel. Rezultat: jeva kar med potjo v avtu. Kako dobri so lahko sendviči s pršutom, če mi nad glavo visi grožnja fiš'n'čipsa.

Iskanje hotela je sedaj že klasika. Teta iz telefona naju pripelje do na netu oglaševane najcenejše 3-4 zvezdične zadeve v samem centru. Vmes se sicer malo zmede, ko se nekaj kilometrov vozimo v tunelu, globoko pod vodo in zemljo, se pa takoj odkašlja, ko smo zunaj in pove, da ima spet sprejem signala GPS in da spet natančno ve, kam naj peljem. In res ve. Vesna se mora za sobo (sedaj že kar rutinsko) spet malo pogoditi in namesto 150 avstralcev, jih plačamo le 90. Tukaj se da, tukaj je konkurenca le nekaj sto metrov stran. V outbacku je konkurenca nekaj sto kilometrov stran...



plaža v Hervey Bay, kopalcev na tem koncu obale tukaj ni bilo videti



so bili pa ribiči, da bi kaj ujeli v mivki, ni bilo videti



Hervey bay je izredno turistično mesto, tako, kot, če bi bil kje na Jadranu: gužva vsepovsod, ogromno prenočišč, prehranjevalnic itd... no tudi stojnic z vso možno kramo ne manjka :)



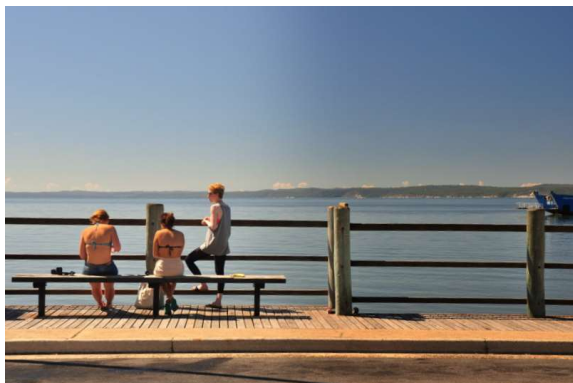
ves čas tudi opozarjajo, da ne smeš čistiti rib pri reki, da je nevarno plavati itd... da so pač krokodili; no, na enega smo tudi mi naleteli :)



nekateri pa res ne znajo ločiti psov od otrok: ta ženska se je s tem psom ukvarjala tako kot bi se z dojenčkom drugi; prevažala ga je naokrog, namesto, da bi pes malo tekal naokoli



marina v Hervey bayu je imela še veliko prostih kapacitet, pa tudi zelo zaščitena je



v ozadju je Fraser island, na katerega nama ni uspelo priti; presenečena sva bila, da je poraščen in visok (no, vsaj na daleč tako deluje)



je pa kar dosti zalivčkov kjer so sidrane barčice v tem zalivu



jahanje na plaži opoldne pri 28C, močno sonce na plaži v Rainbow beachu - ne vem, če je to ravno užitek? ali pa ?



tudi na rekah je videti promet s plovili; čeprav so na tem koncu reke bolj blatne



toliko ljudi na plaži nisem videla že nekaj let - čisto mediteranski stil :), s tem, da so tukaj še avtomobili na plaži



Fraser island slikan iz Rainbow beacha - tukaj tudi videti, da se zarašča in čeprav na daleč se vidi, da je gužva na plaži tako z ljudmi kot avtomobili

Pacifik 2014

New South Wales, Avstralij

20. april 2014, nedelja

Brisbane - Ballina

Velikonočna nedelja je, zato se spodobi, da najprej narediva Tour de eglise. Zapeljeva se na Cathedral square in v naslednje pol ure je obdelanih 6 cerkva. Čeprav sva v japonskih, naju vabijo naj vstopiva in se udeleživa maše. Konkurenca pač naredi svoje - vsaka cerkev je iz druge krščanske multinacionalke in se trudi v svoja nedra sprejeti čim več ovčic. In da je konkurenca dušnih pastirjev v Brisbanu res močna, priča tudi dejstvo, da se po Cathedral Square sprehajajo tudi druga božanstva, ne le Jahvejevi preroki. Lep primer je najmočnejši staroegipčanski bog Set. Našemljen je v turista, ki lepo, kot se za navadnega smrtnika spodobi, čaka pred rdečim semaforjem, da prečka cesto na prehodu za pešce.

Ker je Set bog in zato vse ve, je v Avstraliji previden pri prečkanju ceste. Tukajšnji šoferji imajo namreč malo venezuelskega sindroma: "večji ima vedno prednost pred manjšim". Saj ni važno, kaj učijo v avtošoli! Zato se vsi avtomobili umikajo road trainom (tudi jaz - z razlogom) in vsi pešci avtomobilom. Jaz, blesavi turist, pa ustavim pred preходом za pešce, kot sem natreniran iz Evrope. In ustvarim problem. Čakajoči kar ne vedo ali bi si upali stopiti na cesto ali ne. In ko jim potem z Vesno složno pomahava, da je cesta njihova, s strahom v očeh to le naredijo. In ta strah je pravzaprav razumljiv. Ko Toyota čaka pred preходом, po katerem korakajo majhni otroci, jo domačini mirno prehitijo. Po desni. Ko šljivi pešce, saj imajo vendar brisalce! Avtomobili namreč, ne pešci.

Po Tour de eglise sledi Tour de Brisbane. Na hitro si ga ogledava. Klasično novo komponovano mesto z izrazito v nebo vzpenjajočim bussiness districtom (kjer so številne cerkve daleč najmanjše zgradbe) in izrazito nizkim ostalim delom. Ni kaj dosti za videti, čeprav se zdi mesto bolj simpatično kot druga velika mesta, ki sva jih videla do sedaj. Ni na morju, ampak ob reki, morda zato. In po reki plujejo ladjice. Preko reke se pnejo (ne preglomazni) mostovi. Še posebej zanimiv je Story Bridge. Na vrh jeklene konstrukcije so speljane stopnice. Najprej sva imela namen iti na vrh, ko pa sva videla kako to poteka sva si (mislim, da z razumljivim razlogom) premislila. Hoja po stopnicah je očitno za Aussije tako zahtevna, da jo dovolijo le v organiziranih skupinah. Za začetek se je potrebno našemiti v posebne pajace. Potem si je potrebno nadeti planinsko opremo in se postaviti v vrsto. Sledi formiranje s štriki povezane naveze in nato pripenjanje vsakega posameznika na jeklenico, ki poteka vzporedno z ograjo, ki je levo in desno ob stopnicah. Šele nato sme četica počasi odkorakati proti vrhu mosta. Ah, ja...

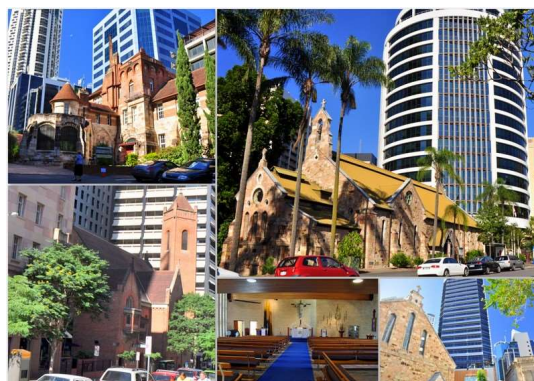
Potem pa na obalo, na Gold Coast. Katastrofa! Česa podobnega nimajo niti blesavi Amiji v Miamiju. Surfer Paradise (ime mesteca) je bussiness district te industrijske obale. Ljudje so pošilhtani po večinoma apartmajskih stolpnih (tam neke pod sto nadstropji že imajo - pa ne dosti pod sto!) in nekaj po (enako v nebo štrlečih) hotelih. To je pa še huje kot sardina ship! Med temi stolpnimi vozi tramvaj (ali vlak, saj nisem točno ugotovil) vse te silne turiste na plažo. Tam si postavijo bazni tabor, privlečejo na plano hrano in pijačo in se mastijo. Groza. S standardom, ki ga imajo, bi si pa menda že lahko privoščili in šli na kosilo v oštarijo, kot vsi normalni turisti. Morda so se pa tega nalezli od Aboriginov? Mene še najbolj spominjajo na Cigane. Namesto Surfer Paradise bi se mesto moralo imenovati Cigan Novi. Vesna se ne strinja, pravi, da tako je pač tukaj in da so to Aussiji, ki taki pač so in pika. Ma, saj je povedala isto kot jaz. No, v naslednjih mestecih z zanimivimi imeni (Miami s svojo depandanso Miami Beach, pa Palm Beach, celo Labrador se najde) je malo bolje, bistveno pa ne. No, toliko je le bolje, da sva našla oštarijo in pojedla za kosilo dve (zanič) pici. Res je sedaj višek sezone in je pleha po cestah in parkingih kot sredi avgusta v Italiji, ampak tole pa res ni niti za vsega hudega vajene backpackerje.

Malo bolje je šele, ko prestopiva mejo v Coolangatti in sva po novem v Novem Južnem Wallesu. Byron Bay je sicer popolnoma zabasan z avtomobili, vse stoji, ima pa kar nekaj (nabito polnih) lokalov. Tukaj bi se s precej večjim veseljem ustavila, kot na Gold Coast v Queenslandu, če bi bila še lačna. Dan končava v Ballini, kjer dobiva eno zadnjih sob sploh v mestu. Presenetljivo, sploh nima navite cene. Bistveno ceneje kot kjerkoli v outbacku. Malo se sprehodiva po dokaj nezanimivem mestecu, ustaviva na nekaj pijačkah in nato za računalnike.

In ko sem že omenil outback. Do bo resnici zadoščeno, tukaj, ob obali, je narava neprimerno lepša, kot tam v outbacku. Še posebej pa je lepša, kot v vseh narodnih parkih skupaj. Ne glede na to, kaj pravi koledar, prišla sva iz jeseni v zgodnjo pomlad. Tukaj vse cveti, vse brsti, v outbacku in po parkih pa je bilo več ali manj vse že ovelo ali celo posušeno. Se pa z Vesno ne ujameva povsem v ocenah kaj je lepo in kaj ne. In tudi prav je tako. Prav čisto v vseh pogledih se pa mož in žena res ne smeta strinjati. Meni je namreč všeč ženski del tukajšnje narave, njej pa moški.



katedrala St. John v Brisbane kjer se ravno pripravljajo na mašo



pa še nekaj okoliških crkva v središču mesta; prav nerodno so vpete v betonske stavbe



mestna hiša v Brisbane



Story most na katerega sva se namenila povzpeti; žal vse organizirano, plačljivo in malce smotano mi je bilo, da se oblačim v kombinezon za hojo po stopnicah



pa še nekaj utrinkov iz mesta Brisbane



velikonočna zajčica



gužva na cesti, sami hotelski bloki, danes najhujše videno Surfer Paradise, za katerega sva si v buči naslikala backpackersko mladino; tukaj pa sami hoh in dragi hotelski bloki



dečva si je naredila piknik kar na travi, meter stran od parkirišča in ni bila edina; kljunasti ptiči so bili bolj zanimivi, ki so pobirali drobtinice



menda moram za moški svet dati tudi kakšno tako fotko iz Golden coast ...nora gužva vsepovsod, kot na mediteranu



no, pa smo spet v NSW



Byron beach



Golden coast je raj za surfarje

21. april 2014, ponedeljek

Ballina - Sydney

Danes se nama ni zgodilo nič. Peljala sva se po avtocesti, naredila ovinek po Tourist Drive in videla podeželje med industrijskimi turističnimi kompleksi na obali. V enem takem industrijskem kraju sva se ustavila na kosilu (le zakaj sicer dobro meso pokvarijo z Maggi omako in nazovi solato brez dressinga?), se po njemu malo sprehodila in nadaljevala z vožnjo.

Avtocesta, ki povezuje dvo milijonski Brisbane s štiriplus milijonskim Sydneyem je v kar velikem delu obupna. Spominja na transbalkansko avtocesto izpred dvajset ali trideset let, ko je bila velik del v gradnji. Obrede pa vse vasi in mesta, kjer je omejitev 50 km/h (na srečo je praznik in ni šole, sicer bi bila omejitev na "avtocesti" 40 km/h). In semaforji in kolesarji. Izven mest pa domače in divje živali. Sicer na uvozih lepo piše "No pedestrians and animals beyond this point", pa so živali tako freh, da se ne zmenijo za prepoved. "Road Work Ahead", "Reduce Speed" in podobne table so druga najpogostejša zadeva na tej cesti. Najpogostejša so radarji. Gužva ob koncu praznikov je obupna. Sto kilometrov pred Sydneyem se začnejo traffic jami in nekaj časa smo parkirani, nekaj časa se premikamo po polžje in nato spet normalno.

Te tri faze se ponavljajo vse do Sydneya, kjer pa ... avtoceste ni več. Kar naenkrat se peljemo mimo table "Freeway ends" in nato se vozimo po mestnih ulicah s semaforji in 40 km/h school zonami. In to je avtocesta A1 preko Sydneya (na eno strani pelje do Brisbane, na drugi preko Canberre v Melbourne), hmmm... No, po desetih ali petnajstih kilometrih te izredno ozke in vijugaste tripasovnice (še dva pasova ne bi bila ravno komotna) zavijemo pod zemljo, kjer je pa vse kot iz škatlice. Plačljiva cesta. Pardon, plačljiv tunel. Naslednjih deset kilometrov se vozimo v glavnem kot krti. Vsake toliko pogledamo iz zemlje, zajamemo zrak in nazaj notri. Teta nama iz prve najde hotel, ki sva ga rezervirala. Pisalo je, da ima free parking nearby (sredi Sydneya je parking velika vrednota in ga tipično hoteli nimajo). Res ga ima. Nearby. Enih 100 metrov peš od vhoda v sosednji ulici. Ah, ja - sva se malo razvadila v outbacku, kjer je prostora kolikor hočeš in sva bila vedno parkirana direktno pred sobo.

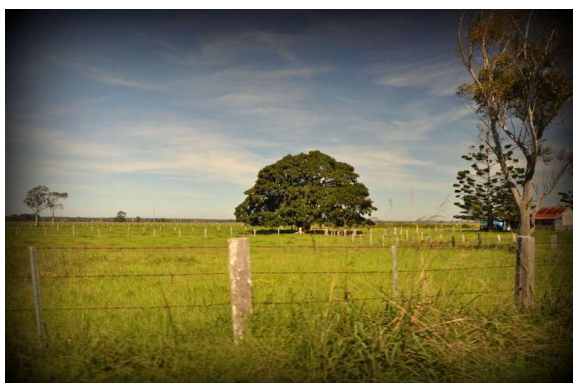
Zvečer berem, kaj bi si v Sydneyu ogledala. Vseh atrakcij je 34, cena vstopnin pa 920 dolarjev. Po osebi. Bravo! In kdo je sedaj tu nor? Mi, turisti, vendar.



pokrajina na poti je bila večkrat gričevnata, kot naša dolenjska



neverjetno veliko rek je na tem koncu



pa tudi dokaj močvirnato



pri tolikih milijonih ljudi je izredno malo motoristov



...še posebej so simpatični z dolgo brado, nekateri kot zizipopovci



...v večih rekah je bilo videti sidrane jadrnice



cela obala je turistična; tokrat prišla v živahno mestece na kosilo; tudi hotelske stolpnice niso do neba



na polnih plažah lahko najdeš tudi kakšno osamljeno



zelo rada fotkam ljudi, ki se fotkajo :)



sedaj je moderno fotografirati kar s tablico; o kakovosti same fotke ne bi govorila

22. april 2014, torek

Sydney

Z vlakom v mesto. Najprej na warf, pa do opere in naokoli po parkih. Vesna fotka, kot bi prvič videla drevesa, meni je precej brez veze. Opera, kot ne-vem-katero čudo sodobnega sveta je od zunaj sicer čisto v redu, ni pa toliko posebna, da bi jo hodil gledat na drugi konec sveta. Od znotraj pa, no ja, čisto navadna zgradba. Kot bi zavil v Cankarjev dom, le manj pompozna, bolj kot predverje Mestnega gledališča. Da pa legenda živi dalje, so dali arhitektu, Dancu, ki jo je narisal, na stara leta zaposlitev. Dosmrtno. In to je nekaj posebnega, povedo veliki panoji v notranjosti. Njegova prva ureditev notranjosti nasploh. In zadnja, dodajam jaz, laik. Le koliko dodatnih dolarjev so zaslužili z njegovim imenom?

Namesto slabih dva tisoč dolarjev za vstopnine in hop-on-hop-off avtobus (ki je baje nujen za ogled mesta) se odločiva za varčevalne ukrepe. Ne bova varčevala tako, da bi kupila kombo karte za 600 dolarjev in s tem privarčevala neverjetnih 1.200 (tako piše v reklamih). Enostavno ne bova šla na vse atrakcije. Ne bova si ogledala 3D in IMAX filmov, ne bova se sprehodila po operi v koloni skupaj z Japončki in ne bova se peljala z liftom na stolp ali plezala v navezi po mostu, si ogledala policijskega muzeja in akvarija in še česa. Vse to sva že videla ali pa je res za lase privlečena atrakcija. Hodila bova pa peš. Itak je vse skupaj na majhnem prostoru. Ni pol ure peš z enega konca na nasprotni, na voljo imava pa cel dan. Tako ne bova privarčevala le 1.200 dolarjev, ampak skoraj dva jurčka.

Hoja po parku je simpl. Hoja preko križišč je precej bolj triki. Hitro ugotovim, da imajo vsi domačini brate. Take, ki se vozijo skozi rdeče luči. Vsi po vrsti gredo preko ceste kot jim paše, večinoma pri rdeči. Na zeleno čakamo le turisti. Seta tukaj ni bilo na spregled, najbrž si ne upa priti. Ali pa se ne pojavlja med smrtniki, kadar ni praznika, ne vem. Nekaj časa je tako, da stojiva pred prehodi za pešce pri rdeči luči. Potem se asimilirava in gledava malo okoli sebe. Ko zakoračijo Avstralci, zakoračiva še midva. Barva luči pri tem ni pomembna.

Kar hitro je ura za kosilo in spet jem meso. Tokrat na Darling Harborju. Meso se je zadnje čase izkazalo še kot najmanj slaba izbira. In res, meso je tudi tokrat čisto v redu, celo z omako ga niso pokvarili (po posebnem Vesninem naročilu), so pa zato pomfri polili z balzamičnim kisom in mi zraven mesa nametali rukolo. Kdo si je to izmislil?! Kreteni! Če se Vesna ne bi javila, da bo pojedla rukolo, bi romala direktno v smeti.

Sledi ogled Madame Tussauds. Razočaranje. Lutk je malo, lahko bi rekel, da sva za ogled vsake plačala nekaj dolarjev. No, saj so vse res odlično narejene, a vseeno. Osemdeset dolarjev za slabe pol ure sprehoda med voščenimi lutkami, se mi zdi precenjeno. Za ta denar dobim deset piv! Verjetno je pa cena vseeno prava, saj je kar gužva in za fotkanje z znanimi osebnostmi se stoji v vrsti. Veliko je japonskih in arabskih turistov (za slednje mi je jasno, da se jim je cena zdela čisto ok - je ne primerjajo s ceno piva). Vesna je prvič v tovrstnem muzeju in je, razumljivo, nad voščenimi pajaci zelo navdušena.

Potem so na vrsti atrakcije "za vsakega nekaj". Prideva namreč do Hard Rock Cafeja in Vesna v šoping, jaz na pive. Ko se po dolgem času vrne v novih oblačilih (ker se je kao slučajno polila s kavo in si je revica morala nekaj kupiti) in z vrečami polnimi souvenirja, nadaljujeva oba na pivu. In ko začne sonce lesti za horizont, sva oba na večerji. Hej! Kako dobra je lahko (za moj okus sicer obupna) ameriška hrana v primerjavi z Avstralsko! Dober kos mesa ni pokvarjen s Heinzovo poprovo omako in namesto pomfrija je kot priloga pire krompir (ko bi bil krompir v oblicah s skuto ali vsaj maslom bi zmagali, je pa tudi to velik korak naprej od mastnega pomfrija). Vesna je ostala pri klasiki te franšizne oštarije, rebrcah. No, tudi račun je lokaciji in imenu oštarije primeren. Četrto jurčka nama je danes pobral Hard Rock Cafe. Sva šla pa vsaj sita spat...

Nova Zelandija



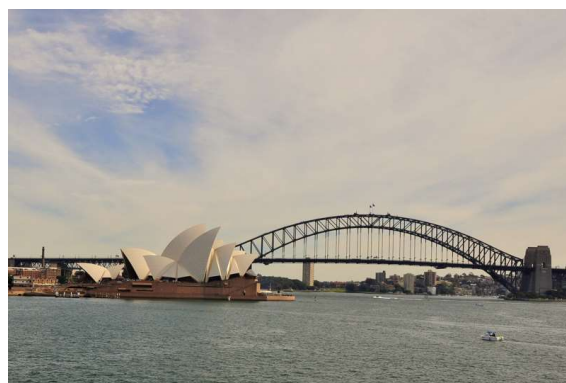
železniška postaja je bila le dobrih 100 m proč od hotela



revežev ni bilo kaj dosti videti; čez dan so običajno aktivni



komaj se je vrinila med doke ta majhna pomorska zverinica



Sydney opera z znameitim železnim mostom



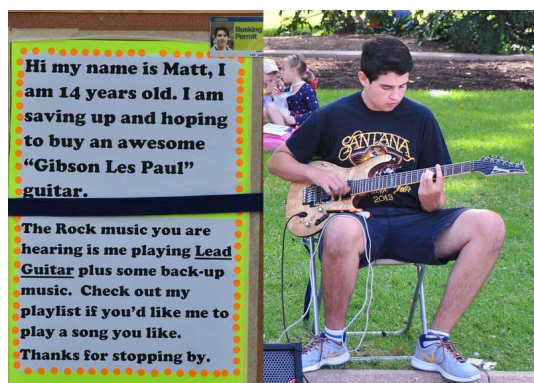
pogled na mestno središče



kar nekaj jih je bilo videti v parku-vreščali, peli in navajeni ljudi so letali sem in tja



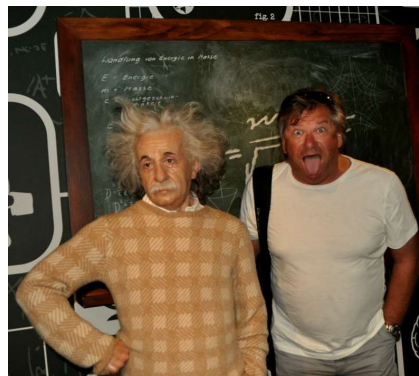
pa sva z Mad Maxom en krog prevozila



v Hyde parku nam je fantič prav lepo igral



najvišjemu košarkarju nisem segla niti do popka; Ghandi je resen možic; in pa še nekaj osalih zanimiv



Tone je pa opice zibal z Einsteinom



botanični vrt je lepo cvetel navkljub pozni pomladi



katedrala

Pacifik 2014

Severni otok, Nova Zelandij

23. april 2014, sredo

Sydney - Auckland

Vstaneva. Spakirava stvari v kufre. Spakirava tudi naju s kufri vred v avto. In na letališče. Spotoma po bencin, kar konkreten ovinek sva naredila do črpalke. Avto oddava in na check-in. Malo se zakomplicira, pa hitro rešijo. Podobno zgodbo sva dala skozi že v Hong Kongu. Enosmerna vozovnica v Novo Zelandijo je sumljiva. Sva morda ilegalna migranta? Nisva.

Vse je urejeno in potem meni malo ure ne štimajo. A-ja-ja-jaaah! Zamočil sem, eno uro dlje bi lahko spala. Pravzaprav dve uri in pol. China Airlines zamuja. Kot smrkelj se vlečeva po čakalnici in ko nas končno naložijo v podpalubje smo še bolj skonžvirani kot potniki v luksuznem razredu kruzeric. Preverim in v A330 so stlačili več kot tristo sedežev. Hja, za Kitajčke je to morda že v redu, za najini ogromni (in predvsem široki) telesi pa ne. Saj sem se znebil kar nekaj kilogramov v Avstraliji, samo toliko pa spet ne!

Za povrhu zamujamo ravno toliko, da pri rentičih ne delajo več. Poklicati jih moramo do šeste zvečer in potem ni problema. Ampak. Telstra v roamingu ne vleče, novozelandskemu Vodafoneu je potekel kredit, telefonske govorilnice so samo za nujne klice, ta-prave so šele na izhodu iz letališča. Imigrejšnom se pa nikamor ne mudi. Potem pa še skozi vse možne in nemožne biosecurity kontrole. Še pes naju je ustavil in so analizirali vsebino nahrbtnika. Nič ni bilo notri, že v Avstraliji je Vesna pojedla zadnjo banano. Aha! Banane! To je pes zavohal. Blesav pes, ki voha banane? Nikakor ne! Blesavi smo ljudje, pes za nagrado dobi mesni briket. Ampak vseeno. Pes, ki išče banane - lepo vas prosim...

In potem končno do Vodafonea po nov kredit, In s tem do klica na rentiča. Vse razumne roke sva zamudila - no, so jih nama zamudili pri China Airlines, pa se na koncu vse lepo izteče. Dežurna služba nama po telefonu pove kodo, ki jo odtipkava v sef na Quantasovem šalterju, vzameva ven avtomobilski ključ, odkorakava na parking na letališču, se usedeva v avto in odpeljeva v hotel. Voila!

Takole. Avstralijo sva po kilometrih obdelala celo, po atrakcijah pa le del. Avstralija je kontinent. To pove vse. Vsega

skupaj sva naredila 22.500 kilometrov, kar je bilo dovolj, da sva prišla naokoli in se malo popeljala tudi levo-desno, nikakor pa ne, da bi si ogledala vse stvari. No, roko na srce, glavne sva videla. Sydneysko opero (tudi, če je ne bi) in Uluru (ja, to je bilo vredno poti v sredino kontinenta) in še kaj, kar ni na spisku turističnih agencij (blue lake, recimo). Tudi živalski svet, tako različen od našega, sva dodobra spoznala, večinoma v naravi. Poleg šlagerjev, kot so kenguruji, emuji in podobni tiči, naju je presenetil neverjetno bogat ptičji svet. Ptice so, v nasprotju z našimi, prave lepote.

Vendar. Vse prej naštetu sem si nekako še lahko predstavljal, večino sem že videl na televiziji. Nisem si pa predstavljal kako izgleda outback. Tega si človek pač ne more predstavljati, to je enostavno potrebno doživeti. Vso to praznino. Ravne makadamske ceste, road traine. Mesta s po tremi prebivalci. Povožene kenguruje. In muhe. Neverjetno! Ja, če je kaj bilo vredno denarja, je bil to outback. Sicer je bil pa tudi najdražji del (ne prav poceni) poti.

Ljudje. Ni, da bi jih še kdaj srečal. Saj, z nekaterimi sva uspela malo poklepetati, večina pa je precej zaprta. Ali pa nekompatibilna z nama, kaj vem. Tako, kot je nekompatibilna njihova hrana z našim okusom. Ta je res obupna. Res? Morda pa ne. Dobrih dvajset milijonov ljudi jo uživa in ni videti, da bi pri tem trpeli. Res, da so v veliki meri zelo debeli (posledica sladkorjev in mastne peke), ampak ko se bašejo z ocvrto ribo in pomfrijem, na debelo polito z majonezo in kečapom, se prav veselo smejejo. In človek običajno ne trpi, ko se smeji. Očitno je hrana stvar navade in nam pač anglosaška prehranjevalna tradicija ne leži. Verjetno je tako.

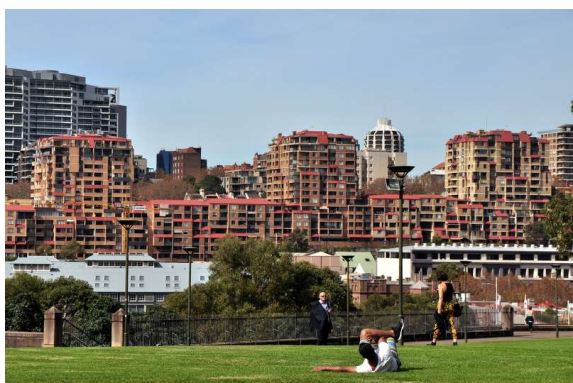
Se je splačalo? Ja, se je. Proti koncu je bilo sicer precej naporno in zadnje dni sva vsak večer bolj ali ne popadala v posteljo. Sva pa doživela kar nekaj stvari, ki jih nikjer drugje še nisva in jih tudi nikoli ne bova mogla. Primerjava z Novo Zelandijo? Neprimerljivo! Sedaj šele vidim tisto, kar sem nekako slutil že ves čas. Namreč, kako nič nima Nova Zelandija za pokazati v primerjavi z Avstralijo. Bilo je vredno truda. In denarja.



na današnji dan ni bilo narejene nobene fotke; ampak kakšna pa mora biti, kajne? no, nekaj fotk še iz AU; just married



nekateri tudi omagajo med ogledom botaničnega vrta v Sydneyu



stanovanjski del Sydneya; je pa NZ bolj čista kot AU



to mi je pa vseč pri AU: sedejo ali ležejo se na travo v parku, daleč proč od avtomobilov



...ali pa si v parku omislijo piknik; ne razumem pa, da imajo piknik na 1x1m trave na parkirišču in vdihavajo plin, vsak se spotakne ob njih-ampak očitno jih to ne moti



belih ibisov je v Sydneyu zelo veliko-večina je označenih



na tole zadevo s ferryjem nisva šla, samo sklepam, da je bivši zapor, kot je npr. v SFO, samo manjša izvedba; en dan za Sydney je premalo, da bi začutil njegov utrip, si ogledal razne muzeje, galerije ipd.;



tako pa zgleda Sydney opera od blizu: kahlce :)

24. april 2014, četrtek

Auckland - Tauranga

Malo dlje spiva, nikamor se nama ne mudi. Potem pa v nabavo novega čolna. Malo večjega od najinega sedanjega. Upam, da si nisva omislila prevelikega in da ga na davitse obesiva brez težav. Vendar. Pri zastopniku, uvozniku ali kaj-ti-vem-komu, naju želijo na vsak način prepričati, da naj raje kupiva kaj drugega. In to celo kje drugje. Za precej več denarja. Hecni so. Do sedaj sem bil s podobno kitajsko robo zadovoljen in ne vidim razlogov, da ne bi bil tudi v prihodnje. Le večji čolniček bi rad, nič drugega. In popust. Dobim ga. Vendar. Mojster (krepko preko let, do katerih se normalno še dela) napiše ček, ki ga (baje) lahko unovčiva v neki banki. Desetletja že nisem imel pravega čeka v roki. Sem skoraj pozabil, kako to zgleda. Knjižica je, na levi je en manjši del, kamor si človek zapiše za svojo evidenco, potem je perforacija in nato del, ki se ga nese na banko. Še pomnite, tovariši? Mlajši rod se verjetno s tem finančnim instrumentom, ki nam je omogočal preživetje inflacijskih časov bivše Juge, sploh nikoli še ni srečal.

Pa v Auckland v becirk čendlerij. Kosilo pojeva blizu Fish Marketa (slučajno) ravno pod točno-to-in-samo-to banko, katere srečna lastnika čeka sva, zato koj poskusiva srečo, koliko popusta sva v resnici dobila. Presenečenje. Toliko, kot piše na čeku! Tako gladko nisem še nikoli opravil v nobeni banki, vsaj spomnim se ne. Vstopiva, vprašava mlado punco na vhodu (sem mislil, da je receptorka in da naju bo začela pošiljati od šalterja do šalterja), kje lahko unovčiva ček. Pri meni, pove in v delčku naslednje sekunde ima moj ček v roki. Pogleda ga, prebere, odpre predal, našteje keš lovo in jo izroči. Mesa finita. Bravo! Ni jih še imela trideset, pa ve kako se dela s čeki. Neverjetno.

Še malo naokoli po navtičnih prodajalnah, da vidim, ali se lahko tukaj kaj ceneje servisira, kot v Taurangi. Izgleda, da se lahko. No, bomo videli, kam bova zavila. Malo še preveriva tudi ostale cene. Enaka roba ima povsod enako ceno. Torej bo umetnost kupovanja izsiljevanje popustov. Hmmm, bomo videli, koliko Arabca je še v naju. In v njih. Dve uri sta hitro mimo, zato v avto in domov.

Mala naju je počakala (skoraj) v redu. Dva ostanka ciklonov, ki sta prihrumela nad Novo Zelandijo medtem, ko sva bila v Avstraliji, sta strgala le novozelandsko zastavico. Vse ostalo mi na prvi pogled izgleda v redu. No, skoraj vse. Naš stari dingi, kot da bi vedel, da se mu ne bo več treba truditi z vožnjo preko razburkanega morja, je spustil dušo. Eno četrtno duše. Saj, verjetno se bi dal zaflikat, pa mi bo sedaj to delo prihranjeno. Upam. Vesna namreč grozi, da ga namerava

prodati...

25. april 2014, petek

Tauranga

No, pa se po dolgem času spet zbudim v domači postelji. Potegnem do devetih, danes je praznik. Prazniki tukaj so taki, kot pri nas nekoč. Leto se začne z dvema prostima dnevoma (1. in 2. januar), prosto je okoli Velike noči (4 dnevi - to bi se morali naši priti malo učiti) in potem je na vrsti 25. april, dan spomina na vojno (podobno temu, kar je pri nas 27. april). Mimogrede, če pade na vikend, se prenese na naslednji ponedeljek. Tudi to smo pri nas že imeli, pa so nam vladajoči veljaki vzeli že davno tega.

Paketi me čakajo v marini, grem preveriti, če slučajno marinski oficirji delajo na dela prost dan. S strahom odpiram vrata, da si na zaklenjenih ne zlomim roke na kljuki. Odprto je in vse dobim, kot se šika. Potem pa veselo na delo. Nov čoln napihnem in v vodo. Jasno, da mi manjkajo vijaki za dokončanje in jasno, da v novozelandski različici Merkurja tega nimajo. Je posebna roba, inox 316, to se dobi samo v čendlerijah in pri specializiranih trgovcih. Ti pa danes ne delajo. Manjana.

Tudi z upgradeom watermakerja ne bo nič. Odprem krsto, v kateri so mi poslali robo in se malo kumštvam, malo merim, ugotovim, da bom moral nekaj žagat, nekaj podlagat, nekaj prestavljat, ... za 120 l/h so pač (več kot) dvojne mere. Pa še fitungi ne pašejo, ah ja... Manjana.

Mrak je, ko se usedem za mašincino in se učim zgodovino na zalogo. Danes je na vrsti Južni Pacifik (kar ga je še ostalo) in njegove zanke in uganke okoli clearance procedur.

Vesna službuje in vmes malo kuha, malo pere. Malo se odpelje še po kruh. In pri tem vijuga po cesti. Pa to ni všeč vozniku za njo in pokliče modre angele na pomoč (hmmm, da vijuganje po cesti ni dovoljeno je logično, da je pa telefoniranje med vožnjo ok, pa nisem vedel). Prihrumijo z dvema, z light showom opremljenima, voziloma, jo obkrožijo (potem ko je že varno parkirana pred barko) in ji pred usta pomolijo mašincino, v katero mora povedati vse svoje podatke. Ker je vijugala po cesti, povedo. Pa mašincino ne zanima ne njeno ime in ne njen naslov, zanima jo le njen zadah. In ta, četudi je morda zatohel, po alkotu pač ne diši. Ej, kako so mojstri varuhi miru razočarani. So že mislili, da bodo lahko zvečer šefu poročali, kako so razkrili mednarodno zaroto proti vzornim novozelandskim voznikom.

26. april 2014, sobota

Tauranga

Prav uživam zadnje dni in stalno gledam rezultate solo dirke preko Tasmanovega morja iz New Plymoutha v Novi zelandiji v Mooloolabo v Queenslandu. Celo Yellowbrick aplikacijo sem si kupil za telefon, da sem ja vedno na tekočem. Ničesar nočem zamuditi! Vzrok? Eno najtežjih morja na svetu in ena bolj zahtevnih solo regat? Tudi malo. Bistveno bolj pa mi je zanimiv izid zaradi udeležencev, naduvani aussiji in sploh-in-oh naduvani kiwiji ter en jodlar. Naš prijatelj Reini vodi že vse od začetka, pri čemer prednost nabira tako v brezvetrih, kot v močnem vetru. Taktično jih je povsem nadigral. S svojim dvajset let starim second hand trimaranom, ki bo v Mooloolabi drugič obkrožil svet pod njegovo taktirko. Yellowbrick pravi, da bo na cilju dan in pol pred ostalimi. Ej, moji amerikas-kaperji, da vas tako deklasira mornar brez morja!

Sicer pa dan mine v brkljanju po barki. Malo rihtam čoln, malo preverjam verigo, malo preverjam zastavice, malo plezam po jamboru. Zamenjati je potrebno štrike za zastavice. Ita je v marini delala red s še vedno resnimi 50 vozli in to je bilo pač preveč za moj štrikec. No, tudi vljudnostna zastavica (ali kakorkoli bi že moral prevesti courtesy flag) je precej nacefrana, pa bo že še zdržala teh nekaj dni. Obiščem čendlerijo in tam pustim nekaj denarja, obiščem hardware store in tam pustim nekaj denarja, obiščem banko in tam dobim nekaj denarja. Eureka. Z Viso, ki sem jo dobil po DHL in pinom po SMS je torej vse v redu. Še dobro, da imam vsaj eno banko, kjer se da kaj zmeniti tudi po telefonu. Prav zaradi togosti sem nehal poslovati z NLB in kot vse kaže bom kmalu prekinil tudi z SKB, kjer smo ravno v zadnji fazi pogajanj, kdaj mi na njihovo željo smejo in kdaj ne smejo blokirati kreditno kartico. Kreteni! Mogoče bom pa v bodoče po svetu hodil (in dal služiti banki) z novozelandsko kartico.

V čendleriji sem dobil na posodo kos verige. Prava je, čeprav ni na seznamu pri mojem windlassu. Jutri jo vrnem in kupim nov sod verige. Stara je tako zarjavela, da je samo še za na odpad. Mojstru prodajalcu so se kar oči zasvetile, ko je slišal, da bi rad kupil cel sod in ne le nekaj metrov. Če to res kupiš, ti dam pa takoj 40% popusta, izdahne. Velja! Še za onih

dodatnih 15%, ker ne plačam GST, bo pa jutri izvedel.

Zvečer je bil plan, da greva malo v life. Mi je dohtar prepovedal jesti po šesti zvečer, piti pa ne. In Vesni so pitje alkohola po šesti zvečer včeraj prepovedali policaji. Zmagovita kombinacija! Vendar. Vesno zagrabi revma in gre počivat, meni se pa samemu ne ljubi, brez avta je do lajfa predaleč, lokalni kafič v marini me pa ne potegne. Pa malo berem o Solomonovih otokih in Papui Novi Gvineji. Sam kriminal in malarija. In čudoviti ljudje po odročnih vaseh. Hmmm... Kakorkoli, vržem se v študij malarije in sedaj vem o malariji skoraj vse. Ni res, da ni 100% zaščite. Pred malarijo je človek lahko popolnoma zaščiten. Enostavno in brez vseh zdravil. Le v malaria Gebiet ne sme zaviti.

27. april 2014, nedelja

Tauranga

Cel dan brkljam po barki, Vesna tudi. Lep, sončen in (razmeroma) topel dan je. Same majčkene stvari počneva, ki jemljejo čas. Novi dingi, na primer, poštimam in obesim na davitse. Starega napihnem in - pušča. Dušo je izpustil, revež, sedaj je to preverjeno. No, sosed bi ga vseeno kupil za stotaka. Dober posel za oba. Meni ga ne bo treba potapljati sredi morja in on je poceni prišel do čolna.

Nato v čendlerijo po verigo. Včeraj obljubljen popust je še za 50 dolarjev večji in nepričakovano dobim še kupon v vrednosti 30 dolarjev (ki ga Vesna urno unovči takoj naslednjo uro). Vendar imam problem. 250 kilogramsko verigo moram pripeljati na barko in, kar je še težje, 180 kg kupa rje od tam odpeljati. Pa nekako gre. Lepo počasi. Najprej je treba počakati na plimo, da je most na ponton skoraj vodoraven, potem pa s pomočjo mimoidočih pritrolati robo. Vesna je medtem sidrnik oprala, kot se šika. Sosedje se med najinim delom kar tarejo okoli. Mrhovinarji. Točno vedo, da s staro verigo nimam kam in samo čakajo, da jo nekje odložim. Da jo poberejo. Nak, na odpad za staro železo jo odpeljem, razložim. Pa je takoj deal: sosed jo kupi po ceni na odpadu. Meni je to boljša ponudba. Isti denar, brez dodatnega dela. Itak je ne bi prodajal preko oglasov. Če upoštevam še teh nekaj deset dolarjev, me je veriga stala 5,50 evra na meter, precej ceneje kot v Motomarine. Vsaj nekaj je tukaj cenejše...

Pred spanjem in delom za mašincami, se sprehodiva še do Petra in njegove žene, Filipinke Zeni. Nekaj privezov naprej živita na barki. Le malo starejši je od naju, bivši mornar na čakanju na penzijo. Žena pa še kar dela. Ej, ko bi bilo tako tudi pri nas. Še motorček morava nekemu uturiti, mogoče prepričava Petra, da je Mercury 2,5 točno to, kar si je želel imeti že kot majhen otrok. Pijem le jaz. Barbadoški rum (le kako je zašel sem?). Zato pa vsi kar precej klepetamo. Na vprašanje, če se spomni Šterka, takoj pove, da se ga zelo dobro. Ker Jurij ni imel drobiža za telefonsko govorilnico, mu je Peter posodil svojega mobilca, da je lahko poklical domov. In potem je na njegov račun Jurij kar govoril in govoril in govoril... Overseas. Česa vsega se ljudje ne spomnijo za leta nazaj.

28. april 2014, ponedeljek

Tauranga

Dan v avtu. Celi ljubi dan skačeva naokoli, najprej skupaj, potem se Vesna preseli za računalnik in nadaljujem sam. Same malenkosti in na koncu dneva ni kaj pokazati. Začneva s krvodajalsko akcijo. Nadaljevati želiva z zdravniki pa se zakomplicira pri revmatologu. Čakalne dobe so kot jih poznamo iz Deželice. In tukaj ne poznajo samoplačniškega prehitevanja, tudi samoplačniško se čaka mesec dni. Kako ste pa mislili, gospa, da boste takoj na vrsti? Tako pa to ne gre! Hmmm... bo treba očitno do dohtarjev v Novi Kaledoniji. No, vsaj kri sva uspela dati in v sredo dobiva izvide. Se bomo šli pa dopisno zdravstvo. Če obstoja šola na daljavo, naj bo pa še zdravstvo na daljavo.

Ura je poldne, ko končava z dohtarji in nadaljujeva s kosilom. Mislim, da sva izbrala najslabšo možno varianto. Izbirava in izbirava, hamburgerjev ne bova, japonske hrane ne maram jaz, indijske ne mara Vesna, tajska je zaprta in končava v piceriji. "Wood Owen Pizzeria" obeta, "Pork topped pizza" tudi. Vendar. Že, ko prinašajo, mi pade mrak na oči, en sam kup zelenja vidim. Ma oštja, saj nisem naročil solate! Kaj tako zgleda pizza s svinjskim mesom? So tukaj svinje zelene in izgledajo kot listi? In niti ne vem kaj je tisto listje, ki skriva pogled na (majhno) pizzo. Trava ni, rukola tudi ne, špinača morda? Ne. Barve je zelene, oblike kot listje plevela, okus po celulozi, podobno kot papir. Testo, kot piškoti Domačica, ah ja. Najhuje pride na vrsto, ko previdno izrežem košček svinjine. Polita je s kečapom in majonezo. Kreteni! Kreteni! Kreteni!

Po kosilu pa rent a dentek dela kilometre do Yanmara, life raft serviserja, čendlerja, cevovodarja, pa še enkrat (z vzorcem) in še enkrat (s še drugim vzorcem) in še dvakrat jutri po naročene dele, pa do prodajalca outbordov in še enkrat, ker sem prvič pozabil tax exempt formular. Za precej letanja je torej kriv watermaker (no, nekaj tudi moja neorganiziranost). Upgrade sem naročil in so mi ga poslali. Ampak, jasno, sploh ne more biti drugače, niso mi poslali prav. A-ja-ja-jaaah... pa sem spet Tonček vodovodar in moram improvizirati v metrični Novi Zelandiji z ameriškimi navoji na watermakerju. No ja, vsaj nov motorček za dingija imam, še starega se moram znebiti, moj stari dingi je danes že zamenjal lastnika.

Vesna pa bilansira. In skupaj planirava, kako bi prestavila odhod za nekaj dni, da vse v miru poštimava. Še do zobarja bi bilo treba. In frizerja. In antimalarista in antibiotikista. In ... kamorkoli, samo v oštarijo ne! Spet se mi je dvignil pritisk, ko sem se spomnil današnja pizze. In je takoj padel, ko preverim Solo Tasman Yacht Challenge 2014. Reini je trenutno 16 milj pred ciljem in drvi s 13 vozli zmagi naproti. First loser (he, he, he) je en Kiwi 270 milj zadaj in še zaostaja. Šele čez dva dni bo v cilju, če veter ne pade (kar pa po napovedi bo). Bravo Reini!

29. april 2014, torek

Tauranga

Avtoček šiba sem in tja. Dopoldne je moje, popoldne Vesnino. Skupaj sva bila na kakšnih dvajsetih koncih. Taurango imava že v malem prstu.

Moja glavna zanimacija danes je bila montaža watermakerja. Deset minut dela, če vse špila. Ker pa nič ne špila, je to celo popoldne plezanja po najbolj nemogočih koncih barke. Že zjutraj me pokličejo, da imajo adapter, ki sem ga naročil včeraj. Lepo. Ampak. Jasno, da sem bil v trgovini dvakrat. Prvič, ko sem astronomsko drag delčiček (res ne vem, zakaj inox ni v redu in mora biti iz zlata?) vzel in drugič, ko se ga vrnil. Ni bil pravi. Ma, saj to je logično. Zakaj bi bilo pa ravno sedaj drugače. In potem malo brskam po svojih zalogah visokotlačnih vodovodnih priključkov (ja, to je zelo običajna roba in se vala po vsaki barki) in najdem nekaj, kar bi lahko morda uporabil. Vendar. Najprej moram odžagati starega. Visokotlačna cev je pa nekaj malega gume in veliko jeklene pletenice. Zoprno, zelo zoprno, za majstora bez alata. In moram kupiti žago (to pa ni roba, ki bi se mi valjala naokoli). Za (napačni) adapter mi vrnejo 54 dolarjev, za žago vzamejo 14. Sliši se dobro, samo kaj, ko sem pa oni adapter tudi že enkrat plačal. Kakorkoli, dvakrat večji RO membrani zahtevata en sam centimeter več prostora kot ga je na voljo. Celotni spoiler moram zato razstaviti. Kar ni ravno trivialna zadeva, ker mojster mizar iz Pirnič na nekaj mestih ni uporabil inox vijakov. A-ja-ja-jaaah. Tema je že, ko voda končno priteče. Jutri bom mizaril (še kakšno žago bo najbrž treba kupiti), da spojler spravim nazaj v red. In čaka me še zamenjava merilca pretoka vode (kjer je spet treba razdreti pol barke za deset minut dela) in upam, da bo tema watermaker končno pase.

Vesna se ukvarja s prodajnimi aktivnostmi. Motorček prodaja. Zaenkrat je na četrte cene novega. Jutri naprej. Poleg prodajnih so na njenem spisku tudi nabavne aktivnosti. Tepihe kupuje. In rihta dohtarje. In rentiča. In išče full automatic washing machine. In .. popoldne je mimo.

Ves ostali čas do rane jutranje ure sva pa itak delovno za računalnikom. In poslušava maorsko radijsko postajo. Prijetna muzika in še bolj prijetna sprememba v jeziku.

30. april 2014, sredo

Tauranga

Vesna se gre prodajalca motorja. Celo dopoldne ji zadeva vzame in tudi kasneje se kupec, sosed, ki ima neomejeno časa, vleče kot megla. Najprej je motorček potrebno peljati v strokovno oceno. Majstori kot majstori, modrujejo in računajo. Načeloma je v redu, kakšno malenkost bi bilo pa potrebno popraviti in uplinjač zamenjati (vem!). No, računajo Petru. Pa fant še vedno ne ve kaj bi. Na koncu ga prodajalka Vesna postavi pred dejstvo. Take it or leave it. Now! Ga bo pa komu drugemu prodala. Itak ima že kupca (ki sicer ne nudi prav veliko, bolje kot nič je pa že). No, potem se Peter le odzove in motorček menja lastnika. In Vesna se oddahne.

Yanmarovci pridejo, kot smo se zmenili, pa jih odslovim. Ne izgledajo mi najbolj strokovni. Pomembneje je pa to, da imam barko razsuto in še enega kramarja si ta trenutek res ne želim na barki. Popoldan. Ampak, popoldan je še vedno vse razsuto in jih ne pokličem. Manjana. Če pa ne bodo imeli časa, pa nič. Itak nisem čisto prepričan, če bi jih spustil blizu.

Danes sem mizar. Samo malo je večji nov watermaker, samo malo. Pa povsem dovolj za težave. Dilo pod roko in v boatyard na žaganje. Pa nazaj, pomeriti in - jasno, mojster kot sem, ni v redu. Ponovi vajo, Tonček mizarček, zdaj! Tako se z dilami pod pazduho sprehajam celo dopoldne.

Potem pa na vlečenje kablov za novo vetrnico. Saj je simpl, če imaš nekoga, ki ti pomaga. Če si pa sam, potem je zadeva rahlo drugačna. Da kabel porinem nekaj centimetrov v rolbar, zlezem v kabino in splezam v spoiler, potegnem nekaj centimetrov in spet ven. I tako pet, šet stotina puta! Ko prideta dve Vesnini revmatični roki, je vse skupaj končano v minutki. Sledi vrtanje po barki, vlečenje kabla pod posteljo in končno lahko zadnjo kabino pospravim. No, pa pokrimpajmo in bo. A-ja-ja-jaaah! Klešče, ki sem si jih včeraj sposodil niso prave. In Vesna se je minutko nazaj odpeljala z avtom. Okoli zdravnikov in tepih mojstrov skače. Brez avta pa ne pridem nikamor s tistimi kleščami. Ah, ja. Manjana.

Večer je klasika. Računalniki. Delo in emajliranje.